

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kapitalizm dinci ve ırkçı terörün kaynağıdır!

kapitalist barbarlık dünyasının temsilcileri ırkçı-faşist hareketi sınıf ve emekçi kitle hareketine karşı kullanmak üzere karşı devrimci bir alternatif olarak hazırlamaktadırlar. Etnik, mezhepsel ve dinsel çatışmaları bu hedefleri doğrultusunda körüklemektedirler.

s.18

Kadınların öfke ve tepkisi yükseliyor!

8 Mart, kriz koşullarında derinleşen sömür, baskı ve gerilik karşısında, aynı zamanda yükselme eğilimi gösteren demokratik kadın hareketine karşı taşınan sorumluluk gereği, kadın işçilerin örgütlenmesinin yakıcılığını ve bu alandaki görevlerimizi bir kez daha ortaya koymuştur.

s.20

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 12
22 Mart 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak42.net

Çözumsuzlük ve çıkış yolu

İşçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin yaşamını cehenneme çeviren mevcut karanlık tablo bugün için umutsuzluğa yol açsa da, bu durum geçicidir. Gerçekte çıkışsız olan, derin bir çözumsuzlük içinde debelenen, Türkiye'nin kapitalist düzenidir. Karanlığın koyulaşması, aydınlığa

çıkışın imkanlarını içten içe biriktirmektedir. Bu aydınlığın yolunu açabilecek biricik güç işçi sınıfıdır. Sosyal mücadele gelişmeden, işçi sınıfı etkin bir güç olarak siyaset sahnesine çıkmadan bugünkü gerici atmosferi dağıtmak, gerici güç dengelerini altüst etmek mümkün değildir.

3

Kriz karşıtı mücadeleyi büyütelim!

AKP iktidarı ve bu amaçta onunla ortaklaşan düzen muhalefeti payına, krizden çıkışın işçi ve emekçilere yıkılması dışında bir seçenek yoktur.

4

Seçim malzemesi yapılan katliamlar

Muktedirler kendi saltanatlarını, ayrıcalıklarını, sefahatlerini sürdürmek için bu katliamların yarattığı acıları sömürmektedirler.

19

AB emperyalizmi ve yeni sömürgecilik

Devasa ekonomik gücüne rağmen, hammadde ve enerji kaynaklarında bağımlılık, bu emperyalist gücü olabildiğince yayılcı ve saldırgan kılıyor.

Komünist Enternasyonal için olgunlaşan koşullar - H. Fırat

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kizilbayrak42.net>

Macar Sosyalist Sovyet Cumhuriyeti - A.Eren

s.15

Çözumsuzlük ve çıkış yolu

Türkiye'nin siyasal, sosyal ve ekonomik tablosundan yansıyanlar, düzenin çok yönlü krizinin içinden çıkılmaz boyutlar kazandığını gösteriyor. Yerel seçimlerin sonucu ne olursa olsun, bu tabloda esasa ilişkin bir değişikliğin yaşanması mümkün görünmüyor.

Devlet krizi boyutu kazanmış olan rejim krizi olanca ağırlığıyla sürüyor. Dinci-faşist ittifak üzerinden topluma dayatılan "tek adam rejimi" ile siyasal istikrar sağlamak bir yana, bizzat bu ittifakın kendisi ciddi bir istikrarsızlık etkeni durumunda. Gerici dengeler üzerinden ve baskı aygıtlarına dayanarak "yeni düzeni" oturtma çabasında yol alınamıyor.

Daha da önemlisi, iktidarın toplumun önemli bir kesimi nezdinde meşruiyetini yitirmiş olmasıdır. Bin bir türlü kirli yol ve yöntemle elde edilen geçmiş seçim sonuçları nedeniyle yaşanmakta olan meşruiyet krizi, yerel seçim sürecinde ölçüsü iyiden iyiye kaçan pervasızlıklarla daha da ağırlaşan bir seyir izliyor.

Derinleşen ekonomik krizin işçi ve emekçilerin yaşamında yarattığı sonuçlar yerel seçim anketlerine de yansıyor için, yerel seçim kampanyasını "beka sorunu" üzerine oturtan dinci-faşist ittifakın, buradan bir çıkış yolu bulması da kolay görünmüyor. Çok daha ağır bir fatura demek olan saldırı politikaları yerel seçimler sonrasına bırakıldığı halde, bugünden belirgin bir tepki ve hoşnutsuzluk dışı vurmuş bulunuyor.

Dış politika cephesi bir diğer önemli sorun alanı. Bir bütün olarak bölge ve Suriye politikası üzerinden yaşanan iflas tablosunda değişen bir şey yok. Kürt halkına düşmanlığın da yön verdiği saldırgan politika ve girişimler her seferinde başarısızlıkla sonuçlanıyor.

Düzenin krizinin ürünü olan ve dinci-faşist iktidarın politika ve icraatlarıyla daha da ağırlaşan toplumsal çürüme ve kokuşma ise her geçen gün yeni boyutlar kazanıyor. Bundan toplumun küçümselemeyecek bir kesimi payını alıyor. Sosyal yozlaşma, manevi-insani-etik vb. değerler yitimi, yabancılaşma, kültürsüzleşme vb., bir bütün olarak toplumu

dibe doğru çekiyor. Yalana-dolana, hileye, hırsızlığa, yolsuzluğa, aşağılanmaya vb. tepki veremeyen, emekçilerin birbirine düşmanlaştığı bir toplum yaratılmak isteniyor. Emekçilerin bu açıdan ödediği fatura ekonomik krizin yüklediği faturadan çok daha ağır.

Ancak, insanlığın biriktirdiği tüm ilericilik değerleri ayaklar altına alarak, böylece emekçileri sadece fiziki olarak değil manevi bakımdan da tüketerek ayakta kalmaya çalışan bir düzen tablosu, onun ne denli çözümsüz sorunlarla yüz yüze olduğunu gösteriyor.

Özellikle ekonomik-mali krizin hafifletilmesinin imkanlarından yoksunluk, krizin faturasının emekçilere yüklenmesi dışında bir çıkış yolunun olmaması, sermayenin ve dinci-faşist iktidarın halen en büyük açmazıdır. İşçi ve emekçileri yerel seçimlerin hemen ardından uygulamaya sokulacak ağır sosyal yıkım saldırıları beklemektedir. Tüm ekonomik veriler, bugüne kadar patlak veren krizlerin ardından ödetirilen sosyal faturalardan çok daha ağırlığının dayatılacağını göstermektedir.

Daha şimdiden sanayide kapasite kullanımı yüzde 74'e gerilemiştir. Geniş tanımlı işsizlik yüzde 20.9'a tırmanmış, genç nüfusun işsizlik oranı yüzde 41'e ulaşmıştır. Ödenmesi gereken büyük bir dış borç yükü kapıda beklemektedir. Yoksullaşmanın ifadesi olan iç tüketimdeki hızlı düşüş sürmektedir, vb...

Sermaye iktidarı, IMF'li ya da IMF'siz, ağır bir "kemer sıkma" programını uygulayarak, işçi ve emekçilerin daha da yoksullaştırılması, işsizliğin daha da tırmandırılması dışında bir seçeneğe sahip değildir. Emekçi kitlelerde hoşnutsuzluğu ve direniş eğilimini büyütecek böyle bir program ise ancak baskı ve terörün daha da boyutlandırılmasıyla hayata geçirilebilir.

İşçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin yaşamını cehenneme çeviren mevcut karanlık tablo bugün için umutsuzluğa yol açsa da, bu durum geçicidir. Gerçekte çıkışsız olan, derin bir çözümsüzlük için

de debelenen, Türkiye'nin kapitalist düzenidir. Karanlığın koyulaşması, aydınlığa çıkışın imkanlarını içten içe biriktirmektedir.

Bu aydınlığın yolunu açabilecek biricik güç işçi sınıfıdır. Sosyal mücadele gelişmeden, işçi sınıfı etkin bir güç olarak siyaset sahnesine çıkmadan bugünkü gerici atmosferi dağıtmak, gerici güç dengelerini altüst etmek mümkün değildir. Dinci-faşist gerici karşıtı "cumhuriyet değerleri" ya da düzenin "demokratikleşme" sine dayalı reformist programlara sarılarak alınabilecek bir yol yoktur. Toplumun üzerine bir karabasan gibi çöken dinci-faşist ağırlık ancak sermaye düzenini hedefleyen bir mücadele çizgisiyle, toplumdaki çatışmanın sınıfsal eksene oturtulmasıyla aşılabilecektir. Düzenin yapısal sorunları ve çok yönlü açmazları, bunun olanaklarını her geçen gün daha fazla olgunlaştıracaktır.

"Bugünün Türkiye'sinde devrim umdu ve yönelimi korunup geliştirilecekse eğer, bunun gerçekleşebileceği, ete kemiğe bürünebileceği biricik toplumsal zemin işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı zemini, dinci gerici karşıtı mücadeleden sermaye düzenine karşı mücadele içinde anlamlandırılabilir, devrimci siyasal mücadelenin sınıflar mücadelesi eksenine kavuşturulabilir biricik gerçek ve tayin edici alandır. Dün olduğu gibi bugün de en hayati ve çözücü halka devrimci sınıf yönelimidir; devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi için en azami bir çabaya yoğunlaşmaktır."

"Bugünün Türkiye'sinde devrimci bir programın ve stratejinin anlam bulabileceği, devrimciliğin tutunabileceği, kendini üretebileceği, güç yaratarak olayların gidişatını etkileme olanağı ve yeteneği kazanabileceği biricik alan işçi sınıfıdır. Ciddi sonuçlar yaratabilecek bir devrimci sınıf mücadelesi ancak buradan geliştirilebilir, devrimci sınıf mücadelesi zemini yalnızca buradan kazanılabilir." (TKİP VI. Kongre Bildirgesi)

Sınıf devrimcilerinin bütün bir siyasal faaliyetine, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da bu temel önemde gerçeklik yön verecektir. Seçimlerin ardından yoğunlaşacak saldırıların işçi sınıfı saflarında daha da büyüteceği tepki ve hoşnutsuzluğun devrimci mücadele karnallarına akitılması çabasına yoğunlaşacaklar, her vesileyle, her yol ve yöntemle işçi ve emekçi kitlelere gerçek çözüm ve çıkış yolunu göstereceklerdir.

Toplumun üzerine bir karabasan gibi çöken dinci-faşist ağırlık ancak sermaye düzenini hedefleyen bir mücadele çizgisiyle, toplumdaki çatışmanın sınıfsal eksene oturtulmasıyla aşılabilecektir. Düzenin yapısal sorunları ve çok yönlü açmazları, bunun olanaklarını her geçen gün daha fazla olgunlaştıracaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/12 * 22 Mart 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kizilbayrak.org> - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kriz karşıtı mücadeleyi büyütelim!

Seçimlere az bir süre kala düzen cephesinde siyaset dilinin seviyesi alabildiğine düşmüş bulunuyor. Zira düzen partilerinin işçi ve emekçilere yalnızca vaat olarak dahi sıralayabilecekleri pek bir şey yok ellerinde. Özellikle son 17 yıldır iktidarda olan bir parti olarak AKP'nin verebileceği ciddi bir vaadi kalmamıştır. Seçim adaylarını karalamaktan, yerel seçimlere "beka sorunu" anlamı yüklemekten başka söyleyecek bir şeyleri olmayanlar, geline yerde sadece seçimdeki adayları değil, Ankara'da olduğu gibi kitleleri de tehdit eder bir noktaya gelmişlerdir.

Düzen muhalefeti ise AKP iktidarının çizdiği sınırlarda bir seçim oyununu sürdürmekte, AKP'nin en zayıf karnı olarak ekonomik kriz ve yıkıcı etkilerinden sadece seçim sandıklarında hesap sorma minvalinde bahsetmektedir. Sonuç olarak sağıyla soluyla düzen siyaseti işçi ve emekçilerin dikkatlerini seçim sonuçlarına endeksleyerek süreci yönetmektedir. Oysa ekonomik göstergelerin açıkça gösterdiği gibi ciddi bir ekonomik kriz süreci yaşanmaktadır. İktidar cephesinin seçimlere kadar gözleri boyamaya bile yetmeyen, günü kurtaracak adımlar atmak dışında yapacağı bir şey yoktur.

Her yönüyle bağımlı olan Türkiye ekonomisi doğal olarak her döviz artışında sarsılmakta ve seçim sonrası daha büyük bir ekonomik çöküntüye doğru hızla yol almaktadır. Esasında hemen hemen herkes, zımnı bir kabulde seçim sonrasında çok daha ciddi bir yıkım beklemektedir. Şimdiye kadar patronların bu süreci kazasız-belasız atlatmaları için ellerinden geleni yapan AKP iktidarı ve bu amaçta onunla ortaklaşan düzen muhalefeti payına, krizden çıkışın işçi ve emekçilere yıkılması dışında bir seçenek yoktur.

Şimdilik seçim endeksli beklentilerle işçi ve emekçiler oyalanırken, seçim sonrası düzen siyasetinin işi daha da zor-

laşacaktır. Hayat pahalılığı ve işsizlik arttıkça, gericiliğin beslenmesi ve gündem saptıran aldatıcı manevralarla birlikte, baskı ve zorbalık da tırmanacaktır. Ancak bunlar hayat pahalılığından, işsizlikten, yoksulluktan bunalmış emekçi kitlelerdeki öfkeyi dindirmeye yetmeyebilir. Bir potansiyel olarak bu olasılık hep vardır ve önemli olan, bunun açığa çıkartılması için yürütülecek faaliyetlerdir.

Sınıf devrimcileri başından beri bu bakış açısıyla sürece yaklaştılar. Seçim çalışmalarını da bu kriz süreciyle birleştirdiler. Krizin yıkıcı sonuçlarının daha da artacağı seçim sonrasında da bu yönlü çalışmalar kuşkusuz devam edecektir. Bu süreçte bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltecek çok yönlü bir pratiğe ihtiyaç vardır.

Öncelikle daha önce de vurguladığımız gibi sermaye iktidarı baskıya ve zorbalığa başvurmanın yanında gericiliğe daha fazla alan açmanın yollarını arayacaktır. Bunun bir yanı dinsel gericiliğin sadaka kültürünü öne çıkararak, bu yönlü örgütlenmelerin önünün daha da açılması ve yoksul emekçilerin buralardan

daha çok medet umar hale getirilmesidir. Diğer yandan yine dini ve milli duygular uyarılarak, fedakârlık söylemleri devreye sokularak, kitlelerin edilgen hale getirilmesine devam edilecektir. Tabii ki bu duygular sadece emekçilerdeki tepkileri elimine etmek için değil, olası sokağa çıkışlarda gerici muhalefeti örgütlemek için de kışkırtılmaktadır.

Diğer yandan düzen sol siyasetinin daha önceki kritik süreçlerde oynadığı it-faiyecilik rolü, her ne kadar maskeleri çokça düşse de, yine de devreye girecektir. Öfkenin sokağa taşma potansiyeline karşı düzen siyasetinin "sol" görünümüne muhalefetten vazgeçmemesi bu nedenledir.

Bunların dışında ilerici muhalefet dinamiklerini politik olarak etkileyen söylemleriyle reformist blokun krize karşı tutumuna da ayrıca değinmek gerekmektedir. Reformist solun programatik darlığı kriz karşıtı mücadeleye de yansımakta, krizin faturasını ödememe tutumu işçi sınıfı merkezli kurgulanmamakta, bu nedenle de sermaye sınıfına karşı tutum geliştirilmemekte, söylemler AKP karşıtlığına indirgenmektedir. Çeşit-

li renkleriyle reformist solun bakışının sınırları bellidir. Kapitalizmi aşma hedef ve perspektifine sahip olmadıkları için, halen sol liberal ekonomi programları dahi önerilebilmekte, iyileştirilmiş kapitalizmden medet umulmaktadır. Reformist bakış, krizin faturasını kapitalistlere ödetmenin yol ve yönteminden ziyade krize karşı dayanışma adı altında önermeler ileri sürmekte, artan yoksulluk, hayat pahalılığı ve işsizlik karşısında dayanışma ağları örmekten bahsetmektedir. Burada sorun dayanışmada değil, kriz karşıtı programın buna sıkıştırılmasında, kitlelerdeki mücadele potansiyelini açığa çıkartmak yerine düzen içi çözümlerden medet umulmasındadır.

Tüm bu nedenlerle, kapitalizmin doğrudan sonucu olarak yaşanan krizin nedenleri konusunda bilinç açıklığı yaratmak adına yapılacak propaganda çalışmaları çok önemlidir. Sınıf devrimcileri, kapitalizm karşıtı bir bilinç ve farkındalık yaratabilmek, mücadeleyi "sınıfa karşı sınıf" temelinde geliştirmek için toplantılardan broşürlere, bildirilerden sosyal medyaya dek çeşitli araçlarla sürece müdahale etmektedir ve bu çalışmalar seçimlerden sonra da hızlanarak sürecektir.

Krizin nedenleri ve nasıl bir mücadele gerektiği konusunda bugünden yapılacak etkin çalışmaların, öne çıkarılan şiar ve acil mücadele taleplerinin yarının gelecek eylemsel süreçlerine müdahalede ön açıcı olacağı unutmamalıdır.

**Moody's,
Türkiye'nin
kırılganlık riskini
yükseltti**

Türkiye ekonomisinin krizi üretim alanında derinleşirken, finansal alanda da riskler devam ediyor. Moody's, 19 Mart'ta Türkiye'nin kırılganlık notunu "yüksek" seviyesinden "yüksek +" seviyesine çıkardı.

Kredi derecelendirme kuruluşunun raporunda, karara gerekçe olarak, yurtdışından sağlanması gereken yüksek tutarlı yeniden finansmanın yarattığı kırılganlık gösterildi. Düşük ta-

sarruf oranları, enerji ithalatı ve ihracatın yüksek ithalat içeriği nedeniyle yapısal cari işlemler açığı sorunlarına değinildi.

Moody's, ayrıca ABD ya da Almanya ile yaşanabilecek olası bir gerilimin de TL'nin güç kaybetmesiyle sonuçlanacağına dikkat çekerek "Ticaret ve yatırımları daraltacak yeni yaptırımların başlatılması TL'nin tekrar güç kaybetmesinde rol oynayabilir" dedi.

Seçim malzemesi yapılan katliamlar

Yeni Zelanda'da gerçekleştirilen ırkçı katliam Erdoğan AKP'si için yeni bir demagoji malzemesi oldu. Böylesine ırkçı katliamların arkasındaki gerçek, bilinçli olarak saptırılarak, sanki kendilerini hedefliyormuş gibi bir algı yaratılmaya çalışıldı. Benzerlerinin ne yazık ki çokça yaşandığı bu gibi katliamlara zemin hazırlayan gerici-ırkçı ideolojiyi zehir olarak pompalayan, bunun arkasında bir toplumsal taban yaratmaya çalışanlar sanki kendileri değilmiş gibi, emekçiler aldatılmaya çalışıldı. Yaşanan böylesine acı bir katliam seçim mitinglerine malzeme yapıldı.

Gericiliğin ve faşist terörün suratında ki dinsel, ırksal, mezhepsel örtüyü kendi çıkarlarına uygun olarak değerlendiren bu anlayış için, yaşanan bu gibi insanlık dışı vahşet örnekleri ayrı ayrı değer görmektedir. Buradan da bir kutuplaşma yaratılmak istenmekte, yoksulların yaşadığı acılarda da bilinçli olarak ayrımcılık yapılmaktadır. Daha dün kadar Yemen'de parçası oldukları uluslararası emperyalist koalisyonun bir halkı kıyımdan geçirmesi, ilaçsız, aç, susuz bırakması, Yemenli çocukların barbarca katledilmesi yok sayılmıştı. İşlerine geldiğinde "Filistin davasını", bir ulusun haklı mücadeleler uğruna ödediği bedelleri ağızlarında sakız yapanlar, sonuç olarak, Mavi Marmara'da olduğu gibi, İsrail siyonizmi ile antlaşma yoluna gitmekte bir sakınca görmemişlerdir.

Emperyalizmin IŞİD canilerini kullandığı, kendilerinin her türlü destek verdiği bu gerici çetelerin gerçekleştirdiği katliamların en çok yaşandığı zamanlarda; Arap Alevileri, Ezidiler, Kürtler patlatılan bombalarla, kesilerek, yakılarak kıyımdan geçirilirken, kadınlar tecavüzlere uğrarken, "Kobanê düştü düşecek" diyerek sevinç çığlıkları atanların kimler olduğu tarihin kaydına çoktan geçmiş bulunmaktadır. Sadece Ortadoğu'da değil, yaşadığı

ğımız coğrafyada da Diyarbakır'da, Suruç'ta, 10 Ekim Ankara'da, Reyhanlı'da, Reina'da katliamlar gerçekleştirilirken, IŞİD'i "öfkeli kalabalıklar" olarak gören resmi açıklamalar bu devletin yöneticilerine aittir.

Sivas, Maraş, Çorum, Gazi katliamlarının yaşandığı bu ülkede, bu katliamların üzerinin nasıl örtüldüğü çok iyi bilinmektedir. İslam inancına mensup yoksullara yönelik katliamları, Paris'te Charlie Hebdo'da yaşanan katliama karşı gösterilen duyarlılıkla kıyaslayanlar önce aynada kendilerine bakmalıdırlar. Başta Avrupa'da olmak üzere her yerde, Müslümanlara, Türklere ve başka ırklara mensup göçmenlere yönelik ırkçı katliamları samimiyetle ve şiddetli bir şekilde protesto edenlerin sol düşünceye sahip insanlar olduğu gerçeği orta yerde durmaktadır. Neo Nazilere örgütlenme imkanı vermeyen, yaptıkları ırkçı eylemlerde faşistlere sokakları dar edenler o ülkelerin antifaşist, ilerici sol güçleridir.

Tarih her zaman aynıları aynı yerde buluşturmuştur. Öyle ki Hitler faşizminin tüm Avrupa'yı yakıp kavurduğu günlerde, bu ülkedeki Türk faşistlerinin maddi

kaynakları, ilham ve destek aldıkları güç Hitler faşizmidir. Hitler'den Mussolini'ye, Franco'dan Salazar'a faşistleri aynı ideolojik zeminde ve pratikte buluşturan ne ise, aynı şey dinsel gerici için de öyledir. Sosyalizmin yayılmasını önlemek için devreye sokulan "Yeşil Kuşak" projesi USA damgalıdır. Devrimci muhalefetin güçlendiği, sosyalizmin işçi ve emekçiler içinde popüler olduğu günlerde yaşanan durumun özeti, Amerikan emperyalizminin 6. Filo'suna karşı gösterilen tepkidir. Bu resimde gerçek anti-emperyalistler olan devrimciler 6. Filo'yu denize dökerken, emperyalizmin sarıklarını giyenler ellerinde demir çubuk ve baltalarla emperyalizmin askerlerini korumuşlardı. Bugünün IŞİD gibi cani örgütlerini var eden de, hangi milliyeti esas alırsa alsın diğer ırkçı-faşist örgütleri yaratan ideolojik zemin de işte bu projedir.

Bu düzen sürsün diye yapılmadık provokasyon, söylenmedik yalan bırakılmamaktadır. Haziran Direnişi'nde "camide bira içtiler", "türbanlı kadınlara saldırdılar" diyenlerin bugün de "8 Mart'ta ezanı ıslıkladılar" demesi hiç şaşırtıcı değildir. 6-7 Eylül olaylarına zemin ha-

zırlamak için "Selanik'te Atatürk'ün evini yaktılar", Maraş Katliamı'nı gerçekleştirmek için "Komünistler, Allahsız Aleviler şehir suyuna zehir kattılar", "Sinemayı komünistler bombaladı" diyenlerde yalan da bitmez, provokasyon da. Ama kendileri için din de kullanılır, camiler de. Gerektiğinde seçim mitingleri esnasında camilerdeki hoparlörlerin sesi kesilir, camilere propaganda bayrakları asılır, hatta ezan okunurken seçim konuşmalarına "fetva aldım" denilerek devam edilir. Emekçilere dinin kutsallığı hakkında ahkam kesilirken, kendileri için mesele "Bakara makara"dır.

Hangi dinsel ya da ırksal örtüyle sarmalanarak yapılmış olursa olsun, her türlü gerici faşist katliamın gerçek sorumlusu bu düzenin sahipleridir. Bu insanlık düşmanı katliamların mağdurları arasında ayırım yapmanın tek bir nedeni vardır. Kapitalist sömürü düzenini devam ettirebilmek...

Muktedirler kendi saltanatlarını, ayrıcalıklarını, sefahatlerini sürdürmek için bu katliamların yarattığı acıları sömürmektedirler. Böylece halklar ve inançlar arasındaki düşmanlıklar, sahte kamplaşmalar daha da artmaktadır. Yoksullar arasındaki dinsel, etnik, mezhepsel, ulusal temeldeki ayrımlar büyüdükçe egemenlerin sömürü düzeni sorunsuz sürebilmektedir. Kışkırtmalara, din tacirliğine son verecek olan, işçi ve emekçilerin birliği, halkların kardeşliği olacaktır. Ancak bu sayede kapitalist emperyalist politikaların sonucu olarak yaşanan gerici faşist katliamların önüne geçilebilir.

ÇHD'li avukatlara ceza yağdı

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Halkın Hukuk Bürosu (HHB) üyesi, 6'sı tutuklu 20 avukatın "terör örgütü üyeliği" iddiasıyla yargılandığı davada 3. duruşmanın 3. gününde karar açıklandı. 18-20 Mart tarihlerinde Silivri Hapishanesi kampüsünde görülen dava boyunca mahkeme başkanı avukatların tüm taleplerini reddetti, tüm itirazlara rağmen esas hakkındaki savunmalarını almaya çalıştı.

Son gün, yargılanan avukatlar ile savunmanlarını salondan çıkaran mahkeme başkanı öğle saatlerinde hükmü açıkladı. Selçuk Kozağaçlı 11 yıl 3 ay, Aytaç Ünsal, Engin Gökoğlu, Süleyman Gökten 10 yıl, Barkın Timtik 18 yıl 9 ay, Ebru Timtik ve Özgür Yılmaz 13 yıl 6 ay, Behiç Aşçı ve Şükriye Erden 12 yıl, Naciye Demir ve Aycan Çiçek 9 yıl, Ezgi Çakır 8 yıl, Zehra Özdemir ve Ahmet Mandacı 3 yıl 1 ay hapis cezası aldı.

Savaşın 8. yılında Suriye: Halk için yıkım devam ediyor

Emperyalist kapitalizmin en çıplak yüzünü sergilediği Ortadoğu toprakları kana bulanmaya devam ediliyor. Suriye’de taşeron cihatçı çeteler, zaman zaman da bizzat emperyalist haydutlar ve işbirlikçileri eliyle yürütülen kirli savaş 8. yılını doldurdu. İnsanlık tarihinin gördüğü en büyük dramlardan birini yaşayan Suriye halkları -ülkelerinde ya da göç yollarında katledilmemişlerse eğer- sıgındıkları ülkelerde ağır bir emek sömürsüne, insanlık dışı yaşam koşullarına, ayrımcılık ve ötekileştirilmeye maruz kalıyorlar.

CHP’nin Suriyeli göçmenler konusunda kamuoyuna sunduğu son raporda da bu gerçekler gün yüzüne çıktı. Rapora göre Ortadoğu’daki her 3 Suriyeli sığınmacıdan 2’si Türkiye’de kalıyor. Türkiye’deki Suriyeli sayısı 4 milyona yaklaştı. Yani Türkiye nüfusunun yüzde 5’i Suriyelilerden oluşuyor.

Suriye’deki savaşın bitmesinin önündeki en büyük engellerden olan AKP, oluşan bu yoğunluktan da faydalanmaya çalışıyor. Sığınmacıların ülkeye yerleşmesi için savaşın diğer bir sorumlusu olan Avrupa Birliği ile yaptıkları para anlaşmasını “Kayserili pazarlığı” olarak tanımlayan bu zatlar, ABD ve Avrupa’dan gelen paraları da iç ediyorlar. Suriyeli mülteciler için harcadığı iddia edilen meblağ 190 mil-

yar TL’yi buluyor. Oysa bu paranın ne kadarının gerçekten mültecilerin ihtiyaçları için kullanıldığı meçhul. ABD Uluslararası Yardım Ajansı yolsuzluk yapıldığını söyleyerek yardımlarını askıya aldı. Avrupa Birliği ise 2018 yılında yayımladığı raporda, Suriyeliler için Türkiye’ye verdikleri 1,1 milyon avronun nereye harcandığının belli olmadığını açıkladı. Suriyeliler için gönderilen paraları kendi kasasına aktaran AKP, mülteciler için 10 ilde kurulan 25 barınma merkezinden 12’sini “tasarruf” gerekçesiyle kapattı.

AKP, çektikleri acılardan birinci derecede sorumlu olduğu Suriyelileri aynı zamanda oy deposu olarak kullanma hesapları da yapıyor. 2019 Ocak ayında İçişleri Bakanı’nın yaptığı açıklamaya göre 76 bin 443 Suriyeli, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığına alındı. Önümüzdeki yerel seçimlerde 53 bin Suriyeli oy kullanacak. Ölülerini diri olarak gösterenlerin, 4 katlı apartmanların 5. katına yüzlerce seçmen kaydedenlerin, Suriyeli oylarını çeşitli hile, şantaj ve rüşvetlerle değerlendirmesi kimse için şaşırtıcı değil.

Suriyeli göçmenlerin yaşadıkları azgın emek sömürsü ise meselenin bir başka boyutunu oluşturuyor. Yine açıklanan rapora göre Suriyelilerin yalnızca yüzde 1,25’i kayıtlı çalışıyor. Göçmen emeği; ücretsiz PDF kitap Arşivi - https://raptey.org

sıyla kapitalistlerin iştahını kabartıyor. Küçük ve orta ölçekli birçok işletmede Suriyeli işçiler kayıt dışı ve yok pahasına çalıştırılıyorlar. Öyle ki bazı fabrikalarda çarklar sadece Suriyeli emeği ile dönüyor.

Küresel sermayeye bağlılığı nedeniyle bazı uluslararası şartlara uymak zorunda olan büyük burjuvazi de Suriyeli ucuz işgücünden sonuna kadar yararlanabilmek için hükümeti bazı yasal prosedürleri oluşturması için zorluyor. Türkiye İşverenler Sendikası’nın üniversitelerle birlikte hazırladığı ve çalışma iznini patronun inisiyatifine bırakan kanun bunlardan birini oluşturuyor. Yapay ayrımlarla bin parçaya bölünmüş işçi sınıfı tablosunda Suriyeli işçiler kapitalistlerin insafına terk ediliyorlar. Sendikaların da boş bıraktığı bu alan, sermayedarların azgınca sömürmesine kolaylık sağlıyor.

Suriyeli mültecilerin yaşadığı acıların farkına varmak, sermaye düzeninin bilinçli bir şekilde ayrıştıran ve birbirine düşüren diline karşı bir sınıf olarak düşünmek ve davranmak Türkiyeli her işçi ve emekçinin görevidir. Düşmanın Suriyeli emekçiler değil, bizzat yarattıkları savaşı fırsata çeviren kapitalistler ile onların devleti olduğunu görerek, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarını yükseltmek gerekmektedir.

Tecrite karşı açlık grevleri sürüyor

İmralı’daki tecritin kaldırılması talebiyle HDP milletvekili Leyla Güven’in başlattığı açlık grevi 130’lu günlerindeyken hapishanelerde de yüzlerce kişi süresiz dönüşümsüz açlık grevini sürdürüyor.

15 Mart tarihinde Diyarbakır Barosu Cezaevi İzleme Komisyonu; Elazığ Hapishanesi’nde açlık grevini sürdürenlerin provokasyon girişimiyle karşılaştığını, eylemi bitirmeleri için baskılandıklarını, ciddi sağlık sorunlarının baş gösterdiğini, B1 vitamini verilmendiğini, darp edildiklerini, birinin kolunun kırıldığını açıkladı.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi’nde açlık grevini sürdüren Zülküf Gezen, tecritin son bulması için feda eylemi yaparak yaşamını sonlandırdı. Gezen’in cenazesi ailesinden habersiz Diyarbakır’da defnedilirken, ailesini arayan polisin “Cenazeye ister katılırsınız ister katılmazsınız” dediği öğrenildi. 18 Mart günü Gezen’in mezarını ziyaret etmek isteyen, HDP milletvekillerinin de aralarında olduğu kitleye polis saldırdı. Mezarlığa girişine izin verilen milletvekillerinin, Gezen’in mezarına gitmesi engellendi.

AÇLIK GREVİNE DESTEĞE POLİS SALDIRISI

Leyla Güven’in açlık grevinin 133. günü olan 20 Mart’ta, Diyarbakır Yenışehir’de “durma eylemi” yaparak Güven’e destek vermek isteyen 13 kadın, polisin saldırısına uğradı. HDP, DBP ve TJA yöneticilerinin de aralarında olduğu kadınları gözaltına alan polisler, gazetecilerin görüntü almalarını da engelledi. Gözaltına alınan kadınların isimleri şöyle: Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Diyarbakır İl Eşbaşkanı Rewşen Karademir, HDP Yenışehir İlçe Eşbaşkanı Demet Özkaran, Sur İlçe Eşbaşkanı Sevim Coşkun, HDP Parti Meclis Üyesi Nevriye Çur, TJA aktivistleri Safiye Akdağ, Remziye Sızıcı, Ronda Bat, Halime Akyol, Leyla İnal, Ayten Aykın ve Ayfer Bakır.

DİYARBAKIR’DA BİR TUTUKLAMA DAHA

Öte yandan HDP Diyarbakır il binasında açlık grevi yaparken 14 Mart günü gözaltına alınanlar 17 Mart’ta adliyeye çıkarıldı. Mahkemeye çıkarılan 2 kişi ev hapsi kararıyla serbest bırakılırken 1 kişi tutuklandı.

Marmaray ve tren “kazaları”

Marmaray projesinin ikinci etabı olan Gebze-Halkalı banliyö hattı, uzmanların aksi yöndeki uyarılarına rağmen 12 Mart tarihinde açıldı. Bu hattın henüz kontrol testlerinin tam olarak tamamlanmadan, seçim hesabıyla apar topar açılmasının kötü sonuçlar doğurabileceği, raporlar ile ortaya serilmişti. Seferlerin başlamasından beri aksaklıkların, sinyalizasyon sorunları sonucu geçici duraksamaların yaşandığı haberlere yansıyor.

Marmaray'ın 13,6 km'lik Ayrılıkçeşmesi-Kazlıçeşme arası boğaz tüp geçişi 2013 yılında açılmıştı. Bu projenin devamı ise toplamda 76 km olacak şekilde Gebze-Halkalı arası bir güzergâhtı. Marmaray öncesinde, İstanbulluların sıkça kullandığı, günde 150 bin yolcunun taşındığı banliyö hatları mevcuttu. Marmaray projesinin hayata geçirilmesi ile bu hatlar 2012 ve 2013 yıllarında kapatıldılar. Gebze-Halkalı hattı geç “tamamlandığı” halde henüz de hazır değil. Buna rağmen AKP şefi Erdoğan yerel seçimler öncesinde açılış yaparak, kendi politik ihtiyaçları uğruna binlerce yolcunun hayatını tehlikeye atıyor.

Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) açılış yapılmadan önce eksikliklere ve kaygılara dair bir rapor yayınladı. İş-Kur üzerinden alınan 90 makinistin eğitim ve yol deneyimi için yapılması gerekenlerin yeterince yerine getirilmediğine dikkat çekilen raporda, eksik sayıda “tren trafik kontrolörü”nün istihdam edildiği

belirtilti. Trenler için bazı noktalarda sinyal görüş mesafesinin çok kısa olduğu, frenleme mesafesinin yetersiz kaldığı açıklandı. Marmaray trenlerinin işletim sisteminin henüz tam olarak çalışmadığı, hat üzerinde işleyen trenlerin trafik kontrolörü ekranında zaman zaman görülmeyeceği dile getirildi. Ayrıca Halkalı, Gebze ve bazı istasyonlarda otomatik motorlu makaslarda henüz makas motorlarının olmadığı, makasların tıpkı kaza yaşanan Ankara YHT garı batı çıkışında olduğu gibi makasçı tarafından tanzim edildiği ifade edildi.

Raporda aynı zamanda, 2002 yılından bu yana ölümle sonuçlanan tren kazalarına yer veriliyor ve Marmaray'da da olası bir kazanın faciaya dönüşebileceği yönünde uyarılar yapılıyor. 13 Aralık 2018'de Ankara YHT'de yaşanan tren kazası sonucu 9 kişi hayatını kaybetmiş, 86 kişi yaralanmıştı. Kayaş-Sincan arası banliyö hattı 2 sene önce Başkent Ray çalışmaları için kapatılmıştı. Bu hatta yalnızca yüksek hızlı trenler çalışıyordu. Çalışmalar tam bitmeden, sinyalizasyon sistemi tamamlanmadan bu hat Nisan 2018'de hizmete açılmıştı. Telsizle yönlendirilen trenler, kafa kafaya gelecek şekilde yönlendirilince kaza gerçekleşmişti. Suçu yalnızca bir iki insana atmak sorumluluktan kaçmak demektir. Ortada tamamen bir ihmâl vardır.

8 Temmuz 2018'de 24 kişinin yaşamını yitirdiği Çorlu tren kazasının açılması

da halen tazedir. Trenin kaza yapacağı çok açıkken gerekli önlemler alınmamış, kaza tamamen ihmaller zinciri sonucu yaşanmıştı.

Demiryolu ulaşım hatlarında yaşanan diğer katliamlar şöyle: Pamukova'da 2004 yılında 41 kişinin ölümüyle sonuçlanan hızlandırılmış tren kazası, 2004 yılında 8 kişinin hayatını kaybettiği Tavşancıl tren kazası, 2008 yılında 9 kişinin öldüğü Kütahya tren kazası, 2009 yılında 5 kişinin hayatını kaybettiği Cumhuriyet Ekspresi kazası...

Tüm bu kazaların ortak yönlerine bakıldığında, özelleştirme kapsamında yıllar içerisinde TCDD'nin deneyimli kadrolarının tasfiye edilmesi, bakım-onarım servislerinin özel şirketlere devredilmesi ve yolların denetiminin yapılmaması, demiryolu mühendisliğinin kale alınmaması gibi olgular ön plana çıkıyor. Çok daha önemli bir sebep ise kazaların gerçekleştiği hatların AKP hükümetinin seçim dönemi gösterisine malzeme olarak kullanılması için erken hizmete açılmasıdır.

Kalabalık şehirlerin temel sorun alanlarından biri olan ulaşım sorununun çözümü konusunda ortaya konulan projelerin seçim propagandasına alet edilmesi ve rant mantığının işlemesi sonucu bu tür katliamlara zemin hazırlanmaktadır. Henüz gerekli kontrol test sürüşleri yapılmadan açılan ve sinyalizasyon aksamalarının yaşandığı Marmaray hattında da bu tehlike sürüyor...

İstanbul'da devrimci seçim faaliyetleri

Sermaye düzeninin, iktidarı ve muhalefetiyle birlikte, toplumun emekçi katmanlarına yönelik ayrıştırıcı, kutuplaştırıcı, düzene yedekleyen propagandasına karşı BDSP, 18 Mart ile başlayan hafta boyunca devrimci alternatif, tutum ve şiarları çeşitli araçlarla işçi ve emekçilere taşıdı.

Maltepe merkezde ve **Kadıköy** Uzunçayır'da düzen partilerine oy vermeyip hesap soran şiarlarla seçim gündemleştirildi. **Tuzla**'nın pek çok semtinde, BDSP'nin “Düzen partilerine oy vermeyelim, hesap soralım! Haklarımız ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!” şiarlı seçim bildirisi işçi ve emekçilere ulaştırıldı. İşçi servis noktalarında, tersane işçilerinin geçiş güzergahlarında, mahalle pazarlarında işçi ve emekçilerle sohbet edildi. AKP iktidarı ve muhalefetin teşhir edildiği sohbetlerde, işçi sınıfının devrimci mücadelesinin örülmesi gerektiği vurgulandı. “Yaşasın devrim ve sosyalizm”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Düzen partilerine oy verme hesap sor” şiarlı stickerlar kullanıldı.

Tuzla'da, Metal İşçileri Bülteni işçilere ulaştırılarak fabrikalardaki sorunların yanı sıra kriz ve seçimlere dair sohbet edildi. Koç ve Sabancılar kârlarını katlarken, asgari ücretin AGİ ile dahi açlık sınırının altında kaldığına dikkat çekildi. EYT mitingine katılan işçilerle mücadelenin ortaklaştırılması üzerine konuşuldu.

Halkalı-Bağcılar arasında, işçilerin geçiş güzergâhı olan Papaz Köprüsü'nde 19 Mart sabahı seçim bildirisi dağıtıldı. Ardından hem köprü'nün çevresine hem de Çınaryolu caddesine, “Düzen partilerine oy yok!” vurgusunun yer aldığı “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!”, “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” şiarlı stickerlar yapıştırıldı.

İkitelli 212 AVM çevresindeki tekstil fabrikalarında çalışan işçilere 20 Mart sabahı seçim bildirisi dağıtıldı. İşçilere, düzen partilerine oy vermeme, örgütlenip mücadele ederek hesap sorma çağrısı yapıldı. Bildiri dağıtımının ardından fabrikaların çevresine ve Sanayi Mahallesi'ne seçim stickerları yapıştırıldı.

“Ücretli köleliğe, çifte sömürüye, baskıya karşı özgürlüğümüz ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!” etkinliğinin sonuç metni...

“Sınıfa karşı sınıf!”

“Ücretli köleliğe, çifte sömürüye, baskıya karşı özgürlüğümüz ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!” şiarlı etkinliğimiz, ön çalışması ve sonuçları ile, asgari bir başarıyla gerçekleşti.

ÖN SÜREÇTE SINIFA YÖNELİK YOĞUN SİYASAL FAALİYET

Başarının ölçütünü, sınıf bölükleri içerisinde bilinç ve örgütlülük planında katedilecek mesafe, ilerici öncü işçilerin yerellerde sorunu gündemine alıp tartışarak etkinliğe katılımına bağlamıştık. Mevcut güç ve olanaklarımızın gerisinde kalsa da, asgari düzeyde hedefe ulaşıldı. Yerelerde gerçekleştirilen işçi toplantılarıyla, kullanılan bildiri ve afişlerle, yüzlerce işçi ve emekçiyle yüz yüze gelinerek, sınıfa karşı sınıf tutumu yaygın bir propaganda faaliyetine konu edildi.

Hedefimiz, güncel siyasal gelişmeler karşısında işçi sınıfının kendi çıkarları doğrultusunda nasıl bir tutum alması gerektiğini ortaya koymaktı. Deneyimler ışığında işçi sınıfının taban örgütlülüğüne, inisiyatifine vurgu yapmak ve yaklaşan 8 Mart vesilesi ile emekçi kadınların mücadelesini işlemekti.

Etkinlik gündemleri yerelerde çeşitli toplantılar yapılarak tartışıldı. Etkinliğin her açıdan güçlü geçmesi için planlamalar yapıldı. İstanbul ve Gebze’de yürütülen çalışmalarda, etkinlik gündemlerini ve güncel sorunları işleyen bildiriler fabrikalar, servis durakları ve semtlerde emekçilere ulaştırıldı. Etkinliğe çağrı kapsamında yüzlerce afiş kullanıldı. Yakın dönemde işten atmalara, hak gasplarına karşı eylemli süreç içerisinde olan işçilere ulaşılarak, deneyimlerini anlatmaları yönünde görüşmeler yapıldı.

SINIFA KARŞI SINIF BAKIŞI SINIF İÇERİSİNDE ETE-KEMİĞE BÜRÜNMELİDİR!

Toplumda yaşanan gelişmeleri ve sorunları her sınıf kendi bakış açısıyla değerlendirir, çözümler üretir.

Burjuvazi emekçi sınıfları kendi gündemlerine ve ihtiyaçlarına yedeklemek için önyargıları körüklüyor. Seçimlerde demokrasi aldatmacasıyla yanılsamalar yaratıyor. Krizde aynı gemideyiz masasına baş vuruyor. Burjuvazi bunu sınıfsal bakış köreltmek ya da gelişmesine engel

olmak için bilinçli bir şekilde yapıyor. Bilinçleri köreltmeyi faşist baskı ve zorbalıkla tamamlayarak, karşısına çıkan güçleri sindirme yoluna gidiyor.

Ancak şu gerçek değişmiyor: Bir tarafta üreten, sömürülen işçi sınıfı ve geniş yoksul emekçiler, diğer tarafta üretilen değerlere el koyan burjuvazi. Bu gerçeklik bütün bir toplumsal yaşamı belirliyor. Dolayısıyla, toplumda yaşanan hiçbir gelişme ve sorun sınıfsal zemininden koparılarak ele alınamaz. Kriz konusundan genel ve yerel seçimlere, savaş sorunundan kadın sorununa, eğitim ve çevre sorununa kadar bu böyledir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler burjuvazinin gözlüğü ile baktığı sürece sorunlarına çözüm bulamaz.

Hazırlık çalışmalarında, yapılan sunumlarda, etkinlik sonrası yapılan değerlendirmelerde hep bu temel önemde gerçekliğin altı çizildi. Burjuvazinin sömürüsüne, yol açtığı toplumsal yıkıma ve körüklediği önyargılara karşı mücadelede işçi sınıfının kendi bağımsız devrimci tutumunun geliştirilmesinin zorunluluğu, altı çizilen bir diğer nokta oldu.

İçinden geçtiğimiz dönemin temel karakteristik özelliklerinden biri, emperyalist-kapitalist sistemin baskı ve sömürüyü arttırması ve bu noktada henüz ciddi engellerle karşılaşmıyor olmasıdır. Tüm dünyaya nüfuz eden kapitalizm sürekli çelişkiler üretiyor, eşitsizliği yaygınlaştırıp derinleştiriyor. İşçi sınıfını, yoksulları, kadınları, gençleri geleceksizliğe itiyor. Krizin derinleşmesiyle bu sorunlar çoğalıyor, savaşlarla birlikte yıkımlara dönüşüyor. Emperyalistler ve kullandığı gerici çeteler Ortadoğu’yu cehenneme dönüştürmüş bulunuyor.

Kriz, savaş ve eşitsizlikler karşısında dünya çapında emekçiler, gençler ve ka-

dınlar mücadeleyi yükseltse de, bilinç ve örgütlülük düzeyi henüz emperyalist-kapitalist sisteme engel çıkaracak düzeyde değil. Sınıf devrimcileri etkinlikte ve etkinlik kapsamında yapılan toplantı ve çalışmalarda bunun altını çizdiler. İşçi ve emekçi kitleler içerisinde artan hoşnutsuzluk ve öfkenin örgütlülüğe dönüşürülmesi ihtiyacı en önemli sonuçlardan biri oldu.

TABAN İNİSİYATİFİ AÇIĞA ÇIKARTILMALIDIR!

Geçtiğimiz yıllarda yüzlerce fabrika ve işletmede sendikalaşma, hak alma eylemi ve direnişler gerçekleşti. Bu eylemler ilerisi için umut verici olsa da birçok eksikliği içerisinde barındırıyor. Taban inisiyatifinin yeterince gelişmemesi, taban iradesinin ortaya çıkarılamaması, eylemlerin birbirinden kopuk olması, eylem ve direnişlerin ileriye yönelik ciddi kazanımlar bırakmaması önemli zayıflık alanları.

Gerçekleşen eylem ve direnişleri dar ekonomik sınırların ötesine taşımak, dahası belli ekonomik kazanımların elde edilmesini sağlamak için dahi taban inisiyatifini, iradesini gerçek kılmak, direnişlerde düzenin çıkardığı engelleri aşmak için işçi sınıfının mücadele yasalarının yön verdiği bir pratiği ortaya koymak, geleceği kazanmanın yegâne yoludur. İşçi sınıfının yakın ve uzak mücadele tarihi üzerinden yapılan sunum ve konuşmalarda bu alandaki zayıflıklara çubuk büküldü.

Özellikle bilinçli işçilere bu alanda ciddi görevler düşüyor. Etkinliğimiz tüm fabrika ve işletmelerdeki bilinçli işçilere bu yönüyle bir çağrıdır. Sovyetler burjuva-

ziden iktidarı alan en ileri işçi örgütlülüğü örneği idi. Greif, ülkemizde taban inisiyatifinin en ileri örneklerinden biri oldu. Bu örnekler çoğaltılmalı ve deneyimler bu yönüyle incelenmelidir.

YAŞAMIN YARISINDAN KAVGANIN YARISINA!

Kadınlara yönelik artan cinayetler, baskı, şiddet ve taciz, gerici zihniyetin yansımaları olarak karşımıza çıkmaya devam ediyor. Emekçi kadınlar toplumsal eşitsizliğin ve gericiğin sonuçlarını bir kat daha fazla yaşıyorlar.

Bu konuda yapılan sunumda kadın işçilerin örgütlenmesi ön plana çıkarılarak, yaşanan zorlanma alanlarına ve mücadele taleplerine dikkat çekildi. Kadın ve erkek işçilerin eşitsizliğe karşı mücadele talepleri etrafında birleşmesi çerçevesinde ortaya konulan yaklaşım, 8 Mart’ın ön günlerinde gündemleştirilmesi açısından oldukça yerinde oldu. Toplumun yarısını oluşturan kadınların sorunlarının sadece 8 Martlar üzerinden dile getirilmemesi gerektiği, bu sorunun sadece cinsel ezilme sorunu değil sınıfsal bir sorun olduğu, işçi kadınların örgütlenmesinin önündeki engellere karşı mücadelenin zorunluluğu ve yöntemleri, kapitalizme karşı verilecek mücadele ile birleştirilmesi ihtiyacı ortaya konuldu.

MÜCADELEYİ BÜYÜTME SORUMLULUĞU OMUZLARIMIZDA!

Gerçekleştirdiğimiz etkinlik, 2 Aralık’ta gerçekleştirdiğimiz “Sömürü, baskı, kriz... Çözüm sınıfa karşı sınıf!” etkinliğini bütünleyen bir etkinlik oldu. Sınıfa karşı sınıf bakışını taban örgütlenmelerine dayanarak işçi sınıfı içinde örgütlü bir güce dönüştürme hedefiyle attığımız adımlar henüz sınırlı olsa da önemlidir. Etkinliğimizle attığımız adımları ileriye taşımak, işçi sınıfı içinde somut bağlarla güçlendirmek ve örgütlü bir güce dönüştürmek sorumluluğu hepimizin omuzlarındadır.

Bu çerçevede etkinlikte somutlanan işçi kurultayı düzenleme hedefi önemli bir yerde duruyor. Aynı bakış açısıyla gerçekleştirilecek işçi kurultayı, güçlü bir ön hazırlık süreciyle birlikte, bugün attığımız adımların ileriye taşınmasını sağlayacaktır.

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Sendika ağaları, korkunun ecele faydası yok!

İşçi sınıfı savaşıacak, sosyalizm kazanacak!

Sınıf hareketi büyük oranda sendikal zemine sıkışmış durumda. Sendikal mücadeleye alanı ise sermaye sınıfının işçi sınıfı içindeki ajanları olan sendika bürokratları tarafından tam denetim altında tutulmaya çalışılıyor. Toplu sözleşme yetkisi olan 3 büyük konfederasyonun (Hak-İş, Türk-İş ve DİSK) bürokratları istisnasız bu uğursuz görevi yerine getiriyorlar. Yani işçi sınıfının kendi öz mücadelesi içerisinde kendiliğinden bir biçimde kurulan sendikalar, geline yerde tamamen sermayenin ve iktidarın tam kontrolüne girmiş bulunuyorlar.

Ekonomik krizin etkileri her geçen gün daha fazla hissediliyor. Çarşı pazarda fiyatlar almış başını gidiyor. Artan hayat pahalılığının yanı sıra, işçi maaşları kuş misali uçuyor. Fabrikalarda krizi fırsata çeviren patronlar bir bir işçi atıyor, daha az işçi ile daha fazla mal üretmeye çalışıyorlar. Yani sıra işçilere işsizlik sopasını göstererek düşük ücreti, düşük zamları, sefalet koşullarını dayatıyorlar. Buna usta baskısı, üretim yoğunluğu, hakaretler ve aşağılanmalar ekleniyor. Yani sorunlar kriz dönemi ile birlikte bir yumak haline dönüşüyor.

Yukarıda saydığımız koşullar, sendikalı, yani "örgütlü" olan işyerlerinde de yaşanmaktadır. Bu fabrikalarda da patronlar işçiyi pervasızca sömürüyorlar. Peki patron bu gücü ve rahatlığı nereden alıyor? Tam da işyerlerinde insan kaynakları departmanı gibi çalışan "sendika" yönetimlerinden ve temsilcilerinden alıyor. Patron biliyor ki sömürüyü ağırlaştırırsa, sendika bunu işçilere allar pullar yutturur. "Aynı gemideyiz, kazanacağız, kazandıracağız" gibi söylemlerle bunu işçilere kabul ettirir.

Öyle de olmuyor mu zaten? Patron krizi fırsata çevirir, ücretleri ödemez ya da geciktirir, hemen sarı sendika devreye girer. "Arkadaşlar biliyorsunuz, kriz koşulları, patronu da anlamak lazım. Biraz sabredelim, parası olursa verir, ekmek yediğimiz tekneye sırtımızı dönmeyelim..." yalanları ile işçileri yatıştırır. Sözleşme dönemi gelir, zaten her şey önceden planlanmış bir ortaoyunudur. Kaldı ki o masada işçinin ne sözü ne yetkisi ne de kararı vardır. Patron ve "sendika ağaları" yapılacak zamma, sosyal haklardaki arttırmaya, çalışma koşullarının en ince ayrıntılarına kadar her şeye zaten karar

vermişlerdir bile.

Bu oyunun bozulmasına da hiçbir şekilde izin vermezler. Eğer ki çatlak ses çıkarsa patron ve onun sendikacıları o çatlak sesi uygun bir tarzda fabrikadan kapı dışarı ederler. Eğer ki çatlak sesler çoksa içeride, devletin kolluk güçleriyle gözdağı vermelerle, kazanmanın bu şekilde zor olduğu telkinleriyle, daha da olmadı "Sendikasız yol yürürsünüz!" gibi söylemlerle işçinin iradesini boşa düşürürler.

İşte bugün sendikal bürokrasi ve sendikal ağalığın işlevi tam olarak böyledir. Sendikal bürokrasi, patronların, işçileri daha fazla sömürmesi karşısında doğacak tepkileri, aykırı sesleri temizleme işlevi görmektedir. Bugünkü kriz koşullarında bu uğursuz misyonu daha da pervasızca yerine getirmektedir. Aslında işçilerin hiçbir güveni kalmamıştır mevcut sendikalara.

Yukarıda bahsettiğimiz sorunlar doğal olarak işçiler arasında tabandan ciddi tepkilerin mayalanmasına neden olmaktadır. İşçi sınıfının içinde patronların ajanı olan ve sömürü düzeninin devamlılığı için çalışan sendika bürokratlarının ödelleri kopmaktadır, bu mayalanmanın bir öfke patlamasına ve mücadeleye dönüşmesinden. Ve bu düzenleri bozulması diye en sol gözükeninden en sağda yer alanına dek bu bürokrat takımı işçileri bilinçlendirme çalışmalarına saldırmaktadır. Çünkü bu faaliyetlerde işçilere tabanda birlik olmaları söyleniyor, krizin faturasını ödemeyelim çağrısı yapılıyor, sendikalarda söz-yetki-karar işide ol-

malı bakışı anlatılıyor, işçiler fiili-meşru mücadele yollarına sevk edilmeye çalışılıyor, grev çağrıları yapılıyor vs. Yani işçi ve emekçiler "sınıfa karşı sınıf" mücadelesine çağrılıyorlar.

Bu çağrıları yapan sınıf devrimcileri doğallığında bu sınıf hainleri tarafından engellenmeye çalışılıyor. Nerede görüyoruz bu sendika bürokratlarını? Tuzla'da Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu COFLE fabrikasında MİB faaliyetini engellerlerken... Hakan Plastik'te Petrokimya İşçileri Birliği Bülteni dağıtan sınıf devrimcilerine saldırırlarken... Sözleşme döneminde olan patronun maddi konularda anlaşmaya yanaşmadığı eylemlerin gündemde olduğu EATON fabrikasında Petrokimya İşçileri Birliği Bülteni'nin dağıtımını engellemeye çalışırlarken...

Sendikalara çöreklenmiş bürokratlar, kendi rahatlarını bozacak tüm müdahaleleri ötekileştirmeyi de ihmal etmiyorlar. Birileri onları rahatsız ediyorsa, hele ki bunlar sınıf devrimcileriye, sendika ağaları kara propagandada sınır tanımıyorlar. Bunlar dünden bu yana bildiğimiz demagogilerdir: "Terör örgütü bunlar!", "Birliğimizi bozmaya çalışıyorlar!" vs. Yetmez, Türk Metal der, "Birleşik Metalciler bunlar, birliğimizi bozmaya çalışıyorlar!" Birleşik Metal, "Türk Metalcilerin ekmeğine yağ sürüyorsunuz, birliğimizi bozmaya çalışıyorsunuz!" diye tutturur. Veya Petrol-İş, "Başka yerlerde hiç mi sorun yok, bizimle uğraşıyorsunuz?", Lastik-İş "Bizim sendikamız var, gidin başka yerlere!" gibi söylemlerle engellemeye çalışır, sınıfı bilinçlendirme çalışmalarını. Sendika bürokratları sınıfa gerçekle-

rin ulaştırılmasını engellemeye çalışıyorlar, çünkü saltanatlarının yerle yeksan olmasından korkuyorlar. Engellemeye çalışıyorlar ki işçiler bürokrasinin gerçek yüzünü öğrenmesin. Tepeden tırnağa örgütlü olan bu bürokrat takımı, işçilerin bilinçlenmesinden, böylece sermayenin asalak uşaklarını ceylan derisi koltuklarından, lüks içindeki yaşantılarından etmesinden korkuyorlar. Sermaye için denetim altında tuttukları fabrikalarda, işçilerin bürokratik şebekeden bağımsız bir biçimde hak alma mücadelelerinin hayat bulmasından korkuyorlar.

Burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi sermayenin tüm aygıtlarıyla (kolluk güçleri, hükümeti, yargısı, sarı sendikaları) dişe diş mücadeleyi gerektirir. Geline yerde özellikle sendika bürokratlarına karşı daha fazla mücadele gerekmektedir. İşçilerde bu bürokrat takımına karşı bir bilinç yaratılmadığı oranda, ileri sınıf bilinci yaratılmasının imkanı yoktur. Bu açıdan sınıf devrimcileri olarak sendikal fabrikalara daha sistematik bir biçimde seslenmeli, fabrika önlerine faaliyetimizi taşımamız. İşçi sınıfı davası sahipsiz değildir. Bürokratların rahatsız olmaları doğru yolda olduğumuzun bir göstergesidir.

Evet, korkuları boşuna değil. Halen bu topraklarda canını dişine takarak faaliyet yürüten, sınıfın haklı davasını savunan, bunun mücadelesini veren, bedel ödeyen sınıf devrimcileri var. Tüm bu yasakçı anlayışlara, saldırılara rağmen inatla fabrika önlerine gideceğiz. Sınıfın mücadelesinin önündeki engellerden olan bu bürokrat takımını ezerek, sınıfın mücadeledeki yolunu düzleyeceğiz. Onlar engellemeye çalışacak, saldıracak, biz inatla fabrika önlerinde, içlerinde karşısına dikileceğiz.

Yıllardır sendikaların tepesine çöreklenmiş bu hainlerin saltanatı er geç son bulacak. Tıpkı Tekel direnişçilerinin öfkesinden kaçan Mustafa Kumlu gibi, işgalci Greif işçilerinden köşe bucak kaçan Kazım Doğan ve Rıdvan Budak gibi, silahla fabrikaya giden Abdullah Karacan gibi, işçilerin öfkesinden korkarak ağaçlara tırmanan Bayram Meral gibi... Özcesi siz bürokrat takımı, sendika ağaları, alt bürokrat takımı için korkunun ecele faydası yok!

TRAKYA'DAN SINIF DEVRİMCİLERİ

Sömürü düzenine mahkum değiliz!

“Sandık”larından güçlüyüz!

31 Mart'ta bir kez daha önümüze seçim sandıklarını koymaya hazırlanıyorlar.

Yerel yönetimler adı altında bir kez daha emeğimizle yaratılan kaynakları paylaşacakları bir rant savaşına hazırlanıyorlar.

Çünkü bu düzende yerel yönetim “hizmet” değil, rant demek. Yandaş beslemek demek, rüşvet çarkı demek, toplumun zenginliğini peşkeş çekmek demek...

Çok uzağa ya da geçmişe gitmeye gerek yok!

Melih Gökçek'in Ankara'yı nasıl yağmaladığını bilmeyen yok. CHP'li Çankaya Belediyesi'nin, MHP'li Etimesgut Belediyesi'nin, AKP'li Altındağ Belediyesi'nin de ondan aşağı kalır yanı yok.

İşte bu yüzden artık onlar da bıraktı sahte projeler anlatmayı, hayal tacirliği yapmayı...

Yerel seçimler çoktan yerel seçim olmaktan çıktı. Bir tarafta sözde “Millet İttifakı”, diğer tarafta sözde “Cumhur İttifakı” bir genel seçim havasında kapışıyorlar.

NEDİR BU “BEKÂ” DEDİKLERİ?

24 Haziran'da sözde “güçlü hükümet” için oy istemişti Cumhur İttifakı. Güçlü hükümetlerini kurdular ama şimdi de bir “bekâ” sorunudur tutturmuş gidiyorlar. Eğer kendileri seçilmezse halkın başına her türlü zilletin geleceğini söyleyerek adeta tehdit ediyorlar.

Gelin görün ki “bekâ”yı dillerine dolaayanlar, “bekâ” ne demek kendileri biliyor mu tartışılır!

“Bekâ” demek ölümsüzlük demek!

Yani anlayacağız ölümsüz olmak istiyorlar! “Biz varsak siz varsınız! Biz yoksak sizi de yok ederiz!” diyorlar.

7 Haziran'da da aynısını yapmadılar mı? Hükümet kuracak çoğunluğu sağlamayınca kriz çıkaran, kaosu büyüten, halkı terör ile tehdit eden onlar değil miydi?

Eğer onlar olmadan bu ülke yok olacaksa ne gerek var seçimlere, sahte demokrasi oyunlarına.

O zaman ne diye vergilerimizden aktarılan kaynaklarla dudak uçuklatan rakamları seçim kampanyalarında harcıyorlar.

SEÇİMDEN SONRA TUFAN!

Cumhur İttifakına sorarsanız yerel yönetimleri onlar kazanırsa her şey çok güzel olacak!

Millet İttifakına sorarsanız AKP'nin elinden aldıkları her belediye ülkenin önünü açacak!

31 Mart'tan sonra onlar için güzel günler olabilir, ama hepimiz biliyoruz ki 31 Mart'tan sonra biz işçi ve emekçileri oldukça zorlu günler bekliyor.

Ekonomik kriz, hayat pahalılığı üzerimizde bir giyotin gibi sallanıyor.

Birçok işyerinde seçimlerden sonra işçi kıyımları yaşanacağı konuşuluyor. Çarşıda, pazarda enflasyonun, hayat pahalılığının seçimlerden sonra büyük bir hızla tırmanacağını herkes söylüyor.

Yani, onlar seçimsiz geçecek dört yılda sırça köşkerlerinde keyif çatarken, biz işçi ve emekçileri açlık, yoksulluk, sefalet bekliyoruz!

İşte bu yüzden bu yıl yapılması gere-

ken genel seçimleri bir yıl geriye aldılar. İşte bu yüzden ne yapıp edip 31 Mart'ı kazasız belasız atlatmanın telaşındalar.

Sözde enflasyonla mücadele adına kurulan tanzim satış noktalarının bile iki buçuk aylık bir proje olması başka nasıl açıklanabilir?

Yaptıkları seçimlere kadar her şeyi güllük gülistanlık göstermeye çalışarak seçimden sonra “Ne halinize varsa görün!” demekten başka nedir?

Türlü türlü ittifakları ile onların istediği yerel yönetimler değil. Kapitalist sömürü düzeninin bekâsından başka bir şey istemiyorlar!

BİZ BAŞKA DÜNYA İSTERİZ!

Meydanlarda attıkları süslü nutukları bir tarafa bırakın. Onların bize vaat ettikleri daha fazla sömürü, daha fazla zulümden başka bir şey değil!

Ankara'yı cennete çevirseler, bize düşecek olan o cennetin izbe kenar mahallerinden ya da kanalizasyon çukurlarından başka bir şey olmayacak.

Onlar dikenli tellerle çevirdikleri lüks sitelerde her türlü imkana sahip olacaklar, bizim payımıza tanzim satış noktalarında 2 kilo domates için sıra beklemek düşecek.

Bizim onların sahte cennetlerine ihtiyacımız yok!

Bugün, üzerinde tepindikleri tüm zenginlikler bizim emeğimiz sayesinde yaratılıyor.

Emeğimize sahip çıktığımızda, bir araya geldiğimizde değil bir şehri, bir ülkeyi, dünyayı yönetmek hiç de zor değil!

Üreten biziz! Yöneten de biz olacağız!

Onlar, bizden kestikleri vergilerle milyarları danışmanlara akıtarak projeler üretiyorlar. Biz, yaşamın içinde ihtiyaçlarımızı hep beraber tartışarak projeler üreteceğiz.

Onlar, yandaşlarını zengin etmek için projeler üretiyorlar. Biz, milyonların ihtiyaçlarını karşılamak için projeler üreteceğiz.

Onlar, şehirleri inşaat baronlarına, AVM'lere yem ediyorlar, biz yaşanabilir şehirler inşa edeceğiz.

Onlar, cebimizden kestikleri vergilerle yapılan “sosyal yardımlar”ı hizmet diye anlatıyorlar, biz insanları yardıma muhtaç hale getiren bu düzene son vereceğiz.

Onlar, bir kişinin ağzından çıkan sözle kontrol edecekleri milyonlar istiyorlar. Biz, milyonlar olarak tek bir yürek olup hep birlikte yöneteceğiz.

Peki, biz kim miyiz?

Biz, işçi sınıfıyız! Biz, dünyayı emeği ile yaşanabilir kılanlarız!

Biz, yönetmesini de iyi biliriz.

Yeter ki, aç gözlü sömürü asalakların düzenini son verelim! Yeter ki, fabrikaları, tarlaları bir avuç para babasının mali olmaktan çıkaralım, toplumun ortak zenginliği haline getirelim!

31 Mart'ta da sömürücü zorbaların yüzüne bu gerçeği haykıracağız:

“Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!”

(Ankara İşçi Bülteni Grev'in Mart 2019 tarihli sayısından alınmıştır...)

Emeklilikte yaşa takılanlar İstanbul'da buluştu

Emeklilikte yaşa takılanlar (EYT), 10 Şubat'ta Ankara'da düzenlenen mitinginden sonra ikinci büyük mitingi 17 Mart'ta İstanbul Maltepe'de gerçekleştirdi.

Emeklilikte Yaşa Takılanlar Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nin çağrı yaptığı mitingi için kitleler saat 12.00'den itibaren Maltepe'de buluştu. Şehir dışından sabah erken saatlerde onlarca otobüsle miting alanına gelenleri İstanbul'un pek çok ilçe ve mahallelerinden gelen emekçiler izledi.

Mitinge sendikalardan sivil toplum kuruluşlarına, siyasi parti ve örgütlere pek çok kurum katılım gösterdi. Tek Gıda-İş, Kristal-İş, Birleşik Metal-İş, TÜMTİS önlük ve şapkalarıyla miting alanında yer aldı. Alanda şehirlerin EYT gündemli pankart ve dövizleri taşındı. Kürsüden tüm katılımcıların isimleri okunarak mitingi selamladıkları iletili. “EYT burada, devlet nerede!”, “Edirne'den Kars'a, Jüpit'ten Mars'a, çıksın artık bu yasa!” sloganlarının öne çıktığı mitingde, “Meclise takılanlar istendi.”

ittifakı”, “Erken emeklilik değil, Hak ettiğimiz emekliliğimizi istiyoruz”, “Yaş-pirim doldu, erken emeklilik hayal oldu” şiarlarının da aralarında yer aldığı, emeklilik hakkını ifade eden çeşitli döviz ve pankartlar taşındı.

Mitingde Emeklilikte Yaşa Takılanlar Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği Başkanı Gönül Boran Özüpak tarafından yapılan konuşmada, yetkililere seslenilerek seçimler öncesinde emeklilik hakkına kulak verilmesi ve mağduriyetin giderilmesi

Emek cephesinin sırtını yere sermek istiyorlar

Bir bütün olarak emek cephesi, sermaye cephesi karşısında güçsüz düşürülüyor. Elimizdekiler alınıyor, devlet eliyle takatimiz kesiliyor. Hayata geçirilen her uygulama, çıkartılan her yasa, yapılan her planlama bu amaca hizmet ediyor. Tablonun bütününe bakıldığında kayıplar çok daha net görülebiliyor.

EMEKLİLİKTE YAŞA TAKILMAK VE MEZARDA BİLE EMEKLİ OLAMAMAK

Ülkenin gündeminde olan emeklilik meselesinden başlayalım. Emeklilik yaşı yıldan yıla yükseltilecek mezara kadar çalıştırılmamızın ve çok daha kısa süreliğine emekli maaşı almamızın önü açıldı. Sermaye devleti işçi-emekçilere vereceği kuruşun hesabını yapıyor. EYT kitlesi milyonları bulmuş durumda. Sermaye devleti emeklilere ayırmak zorunda olduğu bütçeyi her yıl daha da küçültüyor. Bunu sadece emeklilik yaşını yükselterek değil, maaşları düşürerek de yapıyor. 800-1.000 lira emekli maaşı alan emekli sayısı hiç de azımsanmayacak düzeyde.

ASGARİ ÜCRET OYUNU

Asgari ücretle çalışan yaklaşık 6 milyon kişi var. Asgari ücretin altında çalışan da, üstünde çalışmasına rağmen sigortası asgari ücretten yatanlar da var. İşsizlik belası ve gelir vergisinde asgari ücrette bile vergi dilimi değiştirilen vergi sistemi bunda rol oynuyor. Zira asgari ücretle çalışanlar vergi diliminden muaf tutuluyor ve de birçok işçi sigortasının asgari ücretten gösterilmesine sessiz kalıyor. Serma-

ye devleti ise bu sayede hem sermayenin vergi yükünü azaltıyor hem de uzun vadede emeklilik hakkının asgari ücretten edinilmesini sağlıyor. Bu da emekli maaşlarını asgari ücretin yarısı düzeyine düşürüyor.

FONLARLA SERMAYEYİ BÜYÜTMEK

Bütün bu saldırıları sözde emeğin korunması için oluşturulan İşsizlik Fonu, zorunlu BES ve gündemde olan Kıdem Tazminatı Fonu ile tamamlıyorlar. Sürekli olarak maaşlarımızdan kesilerek oluşturulan bu fonların kullanım hakkı bizden çok sermayenin elinde. İşsizlik Fonu'nun %10-15'i işçilere geri dönerken hükümet geçtiğimiz sene çıkarttığı yasa ile bu fondaki kullanım hakkını %30'dan %50'ye çıkartmış durumda.

Patronlara teşvikler, istihdam seferberliği adıyla maaşlarımız da dahil sermayenin birçok giderini bu fondan karşılanması ile sermaye ihya ediliyor, kendi maaşlarımızı bizlere ödettiriyorlar. Sermaye cephesi bu fonlarla besleniyor, yaşadığı krizlerden çıkıyor. Bunlar da yetmezmiş gibi İşsizlik Fonu'na sermayenin katkısını yarıya düşürdüler.

VERGİNİN %74'ÜNÜ İŞÇİLER ÖDÜYOR

Vergi yükü ise sürekli olarak işçi-emekçilerin sırtına yüklenmeye, işçilerin ödediği pay büyümeye devam ediyor. Bunu da daha maaşlarımızı almadan kesilen vergiler, vergi dilimlerindeki oynamalar, vergi afları ve sermayeye teşviklerle olduğu gibi, temel tüketim maddelerindeki dolaylı vergiler yoluyla

yapıyorlar. Hak kazandığımız maaşların yarısından fazlası, daha ücretlerimizi almadan veya maaşımızı harcarken vergiye gidiyor.

Vergi yükünün %74'ünü yani 4'te 3'ünü emeğiyle geçinenler ödüyor. Ancak eğitimden sağlığa her şeyin paralı hale getirilmesi ile bu toplanan vergilerden zerre kadar yararlanamıyoruz. Sözde yollar-köprüler yapılıyor fakat bizler için ulaşım ateş pahası. Hatta kullanmadığımız yolların köprülerin parasını bile ödüyoruz. Barajlar, santraller, enerji tesisleri yapılıyor, elektrik-su-doğalgaz ateş pahası... Üstelik yarısı vergiden oluşuyor.

SERMAYENİN PAYI BÜYÜYOR, EMEĞİN PAYI KÜÇÜLÜYOR

Bütün bu işleyiş içinde sermayenin payı günden güne arttırılırken, emeğin payı küçüldükçe küçülüyor. Kapitalizmin temel işleyiş yasası olan artı-değer sömürsünden, elde ettikleri bütün servetin bizden çaldıklarından oluştuğuna değinmiyoruz bile. Kapitalizm koşullarında bizler sessiz kaldıkça elimizdeki kırıntıları da aldıklarını, bizler örgütlü bir güç olmadığımız sürece almaya devam edeceklerini hatırlatmak yeterlidir.

Kısacası sermayenin egemenliğinde emekçiye soyup soğana çevirmek, açlığa yoksulluğa bir kuru soğana muhtaç etmek var. Tabi kuru soğan da lükse girdiğine göre, atasözlerini bile değiştirmek gerekiyor.

(Metal İşçileri Bülteni'nin Mart 2019 tarihli sayısından alınmıştır...)

3. havalimanı işçilerinin davası

İstanbul 3. havalimanı inşaatındaki kölelik koşullarına karşı çıktıkları için tutuklanan ve ilk duruşmada serbest kalan sendika yöneticileri ve işçilerin yargılandığı davanın 2. duruşması 20 Mart'ta Gaziosmanpaşa Adliyesi'nde görüldü.

Duruşma öncesi adliye önünde basın açıklaması yapan 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu, "3. havalimanı işçilerinin mücadelesi yargılanamaz! İş cinayetlerini işleyen patronlar ve gerekli denetimleri yapmayanlar yargılsın!" dedi.

Duruşmada, işçiler üzerindeki adli kontrol kararının sakıncalarına dikkat çeken Av. Tamer Doğan, bu nedenle iş bulamadıklarını, inşaat işçileri için yurtdışına çıkmanın hayati önemde olduğunu vurgulayarak adli kontrol kararlarının kaldırılmasını istedi. Av. Songül Beydilli de iddianamenin hukuki olmadığına dikkat çekerek derhal beraat talebinde bulundu. Hakim, işçilerin avukatları olmadan alınan ifadelerini itirazlara rağmen ısrarla okumasına tepki gösterilerek, avukat huzurunda alınmayan ifadelerin delil niteliği taşımadığına dikkat çekti.

Mahkeme heyeti, ifadesi alınmayan 3 işçi hakkında yakalama kararı çıkarttı, geri kalan herkesin adli kontrol kararını kaldırdı. Dava 26 Haziran'a ertelendi.

Tandır'da ağır sömürü koşulları

Mamak'ın çeşitli mahallelerinde toplamda üç şubesi olan, unlu mamulleri ve kafeterya olarak işleyen Tandır Unlu Mamülleri'nde işçilerin çalışma koşulları son derece kötü durumda. İş kanununda dahi yer almayan uygulama ile işçiler günde 11-12 saat köle gibi çalıştırılıyor. Buna rağmen herhangi bir fazla mesai ücreti ödenmiyor. İşçilerin düzenli bir öğle arası molası olmadığı gibi olduğu kadarıyla bile işçilere adeta zulme dönüştürülüyor. Yarım saat dahi olmayan -sözde- öğle arası şefler tarafından baskı ile sonlandırılıyor. Ayrıca işçilerin ücretleri zamanında ödenmeyerek bu sömürü koşullarına daha fazlası ekleniyor. Günlük 10-12 bin TL ciro yapan Tandır, işçilerin ücretlerini ortalama 1 ay geciktiriyor.

Bir yılda 1 milyon yeni işsiz

Türkiye kapitalizminin krizi işsizlikte tırmanışa yol açtı. Son 30 yılın en yüksek seviyesine doğru yükselişe geçen işsizlik oranı TÜİK'in dar tanımlı hesaplamasına göre 2018 sonu itibarıyla yüzde 13,5 oldu.

Bununla birlikte, Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Dairesi (DİSK-AR) 15 Mart'ta TÜİK'in dar tanımlı işsizlik verilerine karşı geniş tanımlı işsizlik verilerini açıkladı.

Dar tanımlı raporda işsiz sayısı 4 milyon 302 bin iken, geniş tanımlı işsizlik raporunda bu rakam 7 milyon 153 bin.

DİSK-AR'ın raporuna göre son bir yılda işsiz sayısı 1 milyondan fazla artarken, istihdam ise 633 bin kişi azaldı.

Aralık 2018'de geniş tanımlı işsiz sayısı 7 milyon 153 bine yükselirken, geniş tanımlı işsizlik oranı ise yüzde 20,9 olarak hesaplandı. Aralık 2017'ye göre geniş tanımlı işsiz sayısı 963 bin arttı.

Sanayi üretimindeki ve büyümedeki paralel istihdamda daralma yaşandı. Ara-

lık 2017'de 28 milyon 288 bin olan toplam istihdam 633 bin kişi azalarak Aralık 2018'de 27 milyon 655 bine düştü. Ağustos 2018 ile Aralık 2018 arasında ise istihdamda 1 milyon 663 bin azalma yaşandı.

YEP açıklanırken Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın 2018 sonu için ifade ettiği yüzde 11,3'lük işsizlik rakamı gerçek olan yüzde 20,3 rakamına yaklaşıyor bile.

Tarım dışı işsizlikteki hızlı artış dikkat çekti: Tarım dışı işsizlik oranı da geçen yılın aynı dönemine göre 3,3 puan artarak yüzde 12,3'den yüzde 15,6'ya yükseldi.

Genç işsizlik oranı ise Aralık 2017'ye göre 5,3 puan artarak yüzde 19,2'den yüzde 24,5'e yükseldi. Kadın işsizliği Aralık 2017'ye göre 2,3 puan artarak 13,1'den 15,4 seviyesine yükseldi. Tarım dışı kadın işsizliği ise yüzde 18,9'a tırmandı.

DİSK-AR'ın raporunda ne eğitimde ne istihdamda olan gençlerin oranı ise yüzde 24,9 olarak açıklandı.

KAYITLI İŞSİZLERİN YÜZDE 17'Sİ İŞSİZLİK MAAŞI ALABİLDİ

Öte yandan, Türkiye İş Kurumu (İŞKUR) 2018 faaliyet raporunu yayımladı. 2019 Şubat ayında, önceki dönemden ödemesi devam edenlerle birlikte 676 bin 725 kişi için ödeme miktarı 673,3 milyon TL olarak gerçekleşti.

İŞKUR'da kayıtlı 3 milyon 953 bin işsiz yalnızca yüzde 17'si işsizlik maaşı alabilmiş oldu. Ayrıca 2017 yılında işsizlik ödeneği 4 milyar 895 milyon TL olan işsizlik sigortası fonunun işsizlik ödeneği 2018 yılında 5 milyar 865 milyon TL'ye çıktı. Ancak fonun sadece işletilmesiyle elde edilen faiz gelirleri bile işsizlik ödeneğinin neredeyse 3 katını oluşturdu.

Böylece işsizlik sigortası fonu işsizliğin rekor kırdığı 2018 yılında yaklaşık 11 milyar TL fazla vererek tarihi bir başarıya imza attı. Fondan işsizlik maaşı olarak ödenen tutar 5,8 milyar TL iken, teşvik olarak işverene ödenen tutar ise 10,7 milyar TL oldu.

Karabağlar'da grev sona erdi

Karabağlar Belediyesi'nin Uğur Mumcu Kültür Merkezi, Uzundere Rekreasyon Alanı ve Kara Fatma Parkı sosyal tesislerinde garson, aşçı, temizlikçi ve kasiyer olarak çalışan 22 işçiye kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde 22 Şubat'ta başlayan grev 15 Mart'ta anlaşmayla sonuçlandı.

DİSK'e bağlı Dev Turizm-İş Sendikası ile belediye arasında yapılan anlaşmaya göre işçi maaşlarında sosyal haklar dahil olmak üzere yüzde 42 oranında artış sağlandı. En düşük maaş 2 bin 59 liradan net 2 bin 900 liraya yükseldi. İkinci yıl da enflasyon artı yüzde 2 oranında zam verilecek. İşçiler ikinci yıldan itibaren de paso alabilecek. Geçmişe yönelik alacaklar da bir defada ödenecek. Ayrıca geçen yıldan kalan fazla mesailerin 2 bin 500 TL'lik kısmı ödenecek. Sendika aidatını da belediye ödeyecek.

ZF Lemförder'de grev kararı asıldı

İzmir Çiğli'deki Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu otomotiv yedek parça üreticisi ZF Lemförder'de 15 Mart'ta grev kararı asıldı.

2018 Aralık ayından bu yana süren TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanmaması üzerine, 10 Mart'ta grev kararı alınmıştı. 3 Mayıs'a kadar anlaşma sağlanamazsa işçiler greve çıkacak.

Birleşik Metal-İş'e üye 450 işçi vergi dilimlerinin %15'te sabitlenmesini ve tüm işçilerin saat ücretlerine 6 lira zam yapılmasını istiyor. Fabrika yönetimi ise bunları kabul etmiyor, saat ücretlerine de 3,25 lira zam dayatmasında bulunuyor.

Kardemir'de TİS izmalandı

Kardemir'de Çelik-İş ve fabrika yönetimi arasında gerçekleşen toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 19 Mart'ta Haddane Meydanı'nda yapılan "şov" ile sonlandırıldı. Sanki işçilere çok büyük lütufta bulunulmuş gibi bir hava yaratılan "şov"da, işçilere "biz sizden habersiz bir şeye imza atmıyoruz" denildi ama işçiler ancak imzalanan sözleşmeyi açıklamanın ardından öğrendi.

Kale Kayış'ta direniş üçüncü haftasında

İstanbul Silivri'de bulunan Kale Kayış fabrikasında sendikalaşan işçilerin baskılara karşı başlattığı fiili grev iki haftayı geride bırakırken direniş üçüncü haftasında da devam ediyor.

İşçiler her sabah toplu bir biçimde fabrika önüne gelerek burada toplanıyor. Direniş devam ederken direnişin olduğu bölgedeki evlerde oturan emekçiler işçilerle dayanışmada bulunuyor. Patron çevrede oturan insanlar üzerinde de baskı kurarak direnişi yalnızlaştırmaya

çalışıyor. Çevre sakinlerine "onlara yardım etmeyin onlar yanlış yapıyor" gibi söylemlerde bulunuyor. Patronun baskısı bununla da son bulmuyor; tüm iş yerinde hukuksuzluklara sessiz kalınıyor. Sendikanın ve işçilerin şikayetlerine rağmen denetimci dahi uğramıyor. Ama fabrikada işçilerin direnişini bastırmak için jandarma bir an olsun fabrikanın önünden ayrılmıyor.

Yanı sıra patnol, "işçilerin fabrika önünde beklemeleri rahatsızlık veriyor"

gibi söylemlerle savcılığa şikayette bulunmuş.

Halen uzlaşmaz bir tutum içinde olan patron kimseyi muhatap almıyor. Ama patronun tüm baskısına rağmen işçiler içeride halen üretimin %15 düzeyinde olduğunu ifade ediyor.

İşçiler tüm baskılara ve ayak oyunlarına rağmen direnişe devam edeceklerini, birliklerini kimsenin bozamayacağını, eninde sonunda kazanacaklarını ifade ediyor.

Komünist Enternasyonal'ın 100. yılı...

Komünist Enternasyonal için

Rusya'da patlak veren Şubat Devrimi ile birlikte iki buçuk yıldır sürmekte olan emperyalist dünya savaşı yeni bir sayfaya girdi. Emperyalist savaş yaklaşık bir buçuk yıl daha devam edecek, fakat bundan böyle artık savaş bunalımı devrim bunalımıyla iç içe yaşanacaktı. Rusya'da devrim, savaşın kaçınılmaz olarak mayalandığı devrimci bunalımın ilk somut açığa çıkışı, elle tutulur bir ilk ürünüydü. Aynı zamanda, emperyalist savaşın devrime yol açacağına ilişkin savaş öncesi öngörülerin tartışmasız bir ilk doğrulanması oldu.

Doğal olarak, Çarlığın yıkılışına yol açan Şubat Devrimi yalnızca bir başlangıçtı. Savaşın içinde ortaya çıkan ve savaşı izleyecek olan devrimci çalkantı dönemi henüz yeni başlıyordu. Hem Rusya hem de emperyalist savaş içinde ya da onunla bağlantılı hemen tüm ülkeler için. Rusya'da başlamış bulunan devrimin kaderi tümüyle, iktidarı proletaryanın eline verecek sosyalist bir aşamaya geçip geçemeyeceğine bağlıydı. Avrupa'da olgunlaşmakta olan devrimci bunalımın seyri ise, Rusya'da olayların gidişine sıkı sıkıya bağlıydı. Rusya emperyalist savaş yürüten en büyük emperyalist devletlerden biriydi. Görece zayıf fakat son derece militan bir işçi sınıfına sahipti. Emperyalist zincirin en zayıf halkası olduğu Şubat Devrimiyle apaçık ortaya çıkmıştı. Böyle bir ülkede emperyalist zinciri kırarak sosyalist devrimi başarıya ulaştırmak, savaş içindeki Avrupa başta olmak üzere, tüm dünyada büyük yankılar uyandıracak, devrimci bunalıma yeni bir ivme kazandıracaktı.

Lenin'in Şubat Devrimi'nden hemen sonra formüle ettiği Bolşevik taktik, bunu bütün açıklığı ile görüyor, kavıyor ve kendinde somutluyordu. Sağlam bir devrimci marksist teorik temele ve kuvvetli enternasyonalist geleneklere sahip olan Bolşevikler, ikinci Enternasyonal'in iflasından beri olayların Avrupa'daki seyriyle çok daha yakından ilgileniyorlardı. Lenin'in savaşa paralel teorik çabaları, sosyal şovenizme ve kautskiciliğe karşı amansız ideolojik mücadelesi, Avrupa ölçüsünde yaymaya çalıştığı emperyalist savaş iç savaşa çevirmek ve proleter

devrimi başarıya ulaştırmak devrimci taktiği, bir arada bu ilginin ifadesiydiler. Bolşevikler oportünizm ile hesaplaşmalarını çoktan sonuçlandırmış örgütlü bir parti olarak, uluslararası sosyalist işçi hareketinin mevcut yıkım ortamında, süren şaşkınlığı ve dağınıklığını gidermede, belli tutarsızlıklar taşıyalar bile devrimci enternasyonalizme esasta sadık kalmış çevreleri toparlamada, yeni bir enternasyonalin teorik, taktik ve örgütsel temellerini hazırlamada, kendilerine ayrı bir sorumluluk düştüğünün bilincindeydiler. (Lenin'de bu bilinç özellikle netti.) Tüm bunlar daha Şubat Devriminden önce de böyleydi. Fakat Şubat Devrimi bu sorumluluğu daha açık ve yakıcı hale getirdi.

Lenin, patlak verdiği andan itibaren emperyalist savaşa karşı net bir biçimde formüle ettiği devrimci taktiği, Şubat Devriminin yarattığı yeni koşullar içinde, bu yeni koşulların Rusya proletaryasına uluslararası devrim alanında yüklediği enternasyonalist sorumluluğu da kapsayacak biçimde, şöyle tanımlıyordu ünlü **Nisan Tezleri**'nde:

"Şubat-Mart 1917 Rus devrimi, emperyalist savaşın iç savaş durumuna dönüşmesinin başlangıcını gösterdi. Bu

devrim, savaşın durdurulmasına doğru ilk adımı attı. Savaşın durdurulmasını, yalnızca **ikinci** adım -iktidarın proletaryaya geçişi- sağlayabilir. Bu bütün dünyada 'cephenin yarılması'nın -sermaye çıkarları cephesinin yarılmasının- başlangıcı olacaktır, ve proletarya, ancak **bu cepheyi yarararak insanlığı savaşın korkunçluğundan kurtarabilir, ona sürekli bir barışın iyiliklerini sağlayabilir.**

"Ve, işçi vekilleri **sovyetlerini yaratarak, Rus devrimi, Rusya proletaryasını, daha şimdiden bu sermaye cephesini yarma' işini yapabilecek bir duruma getirmişti.**"

Bu öngörüü doğrulayan sosyalist Ekim Devrimi, böylece Lenin'in savaş boyunca sarsılmaz bir kararlılıkla savunduğu taktiğin tek doğru, sosyalist anlamda tek devrimci ve enternasyonalist taktik olduğunu da kanıtlamış oldu.

Ekim Devrimi'nin çağ açan anlam ve önemi, gerçekte emperyalist savaşla girilmiş bulunan toplumsal devrimler dönemini fiilen de başlatmış olmasındadır. Muazzam tarihsel etki ve sonuçları iyi bilinen bu büyük tarihsel olay, sarsıcı etkisini güncel olaylar üzerinde de çok geçmeden gösterdi. Savaşın yarattığı bunalıma yeni boyutlar kattı. Devrimci

süreçleri hızlandırdı. Yıllardır süren savaşın acısını çeken Batılı işçi ve emekçilerin yanı sıra, savaşla birlikte dünya olayları sahnesine çekilmiş bulunan Doğu'nun ezilen halkları üzerinde de güçlü devrimci etkilere yol açtı.

Ekim Devrimi'nin tarihsel önemdeki etki ve sonuçlarından biri de, çürümüş İkinci Enternasyonal'e ve ona ilişkin son hayallere öldürücü darbeyi vurmuş olmasıdır. İkinci Enternasyonal'in çürümüşlüğü ve iflası aslında savaşla birlikte ortaya çıkmış olmasına rağmen, sosyal-şovenler ve kautskici "merkez", savaşın yığınlarda başlangıçta yarattığı milliyetçi duygusal baskıdan da yararlanarak, bu gerçeği gizlemeye çalışmışlar, bunda hayli de başarı sağlamışlardı. Emperyalist savaş yandaşlığını yüzüstüce sürdüren sağ kanattan farklı olarak, bu aynı işi "sosyalist" ve "enternasyonalist" kılıflar içinde yapmaya çalışan "merkez" kanadı, bu gerçeğin anlaşılmasını özellikle güçleştiriyordu.

Ekim Devrimi, cepheyi yarararak, proleter devrimi somut bir tarihsel gerçeklik haline getirerek, tüm bu ikiyüzlükleri ve sahtelikleri örten perdeyi yırtıp attı. Tek tek ülkelerde ve tüm dünya ölçüsünde gerçek safları, birbiriyle bağdaş-

n olgunlaşan koşullar

H. Fırat

maz biçimde ayrıştırdı. İkinci Enternasyonal'in açık ya da gizli tüm oportünist ve şoven temsilcileri, kendi ülkelerinde devrimin ve uluslararası planda Ekim Devrimi'nin, onun hızlandırdığı devrimci süreçlerin karşısına dikilerek, gerçek kimliklerini kesinleştirmiş oldular. Emperyalist savaşta "anavatan savunması" bahanesiyle kendi burjuvazilerinin yanında saf tutmuş olanlar, şimdi aynı şeyi kapitalist düzeni savunarak toplumsal devrime karşı yapıyorlardı. Bu, İkinci Enternasyonal'in artık devrim, sosyalizm ve enternasyonalizm adına davranma, öyle görünme olanağını tarihsel olarak yitirdiği anlamına geliyordu. İkinci Enternasyonal "komüncü"lere karşı "versaycı"ların safındaydı. Ekim Devrimi'nin öldürücü darbesinin anlamı, bu gerçeği kesinleştirmiş olmasındaydı.

Hızlanan devrimci süreçlerle birlikte düşünüldüğünde bu, proleter devrimler döneminin enternasyonal, komünist bir enternasyonal için uygun tarihsel zeminin oluşması demektir. Oysa bunun için aradan devrimci çalkantıların ilk önemli dalgasını da kapsayan bir zaman diliminin daha geçmesi gerekecekti.

Şubat Devrimi savaşla birleşecek ve savaşı izleyecek uluslararası devrimci çalkantıyı haber verdiğinde, Avrupa'da bu çalkantılı döneme ideolojik ve örgütsel bakımdan hazırlıklı hemen hiçbir Marksist devrimci parti yoktu. Marksist çevreler geleneksel partilerden örgütsel olarak hâlâ da kopamamışlar, dahası kautskici "merkez"le araya yeterli netlikte bir ideolojik çizgi de çizememişlerdi. Büyük bir bölümü hâlâ küçük ve örgütsüz çevrelerdi. Bu tarihsel veri, içten içe çürümüş İkinci Enternasyonal'in uluslararası işçi hareketi içindeki muazzam yıkıcı etkisini gösterir. Lenin Şubat Devrimi sonrasında, proleter enternasyonalizmini temsil eden bu çevrelerin gücünün son derece sınırlı olduğunun bilincindeydi: "Bu insanların sayısı çok değil, ama sosyalizmin geleceği **yalnızca** onlar, yığınların bozucuları değil, ama yol göstericileri **yalnızca** onlardır."

Lenin, bu çevrelerin güçlenmesinde, geleneksel partilerden koparak yeni tipte bir devrimci parti kimliği kazanmaların-

da iki olanağa güveniyordu. İlk, genel planda savaşın olgunlaştırdığı devrimci bunalımın safları kesin bir biçimde ayrıştırıcı etkisine; ve sonra da, ilkinin de bir uzantısı olarak, Rusya'da başlamış bulunan devrimin bir proleter devrim doğrultusundaki seyrine. Bu ikincisi somut bir olanaktı ve Lenin bu olanağı, yalnızca Avrupa devrimini hızlandırmak değil, onunla kopmaz bir bağ içinde, uluslararası komünist hareketi toparlamak bakımından da ele alıyordu. Doğal olarak bu ikincisinin kendilerine, Bolşeviklere, ayrı, özel ve acil bir tarihsel sorumluluk yüklediğinin bilincindeydi. Rusya proletaryasının uluslararası devrime karşı sorumluluğu ile Bolşeviklerin uluslararası komünist harekete karşı sorumluluğu üst üste ve iç içeydi Lenin'de.

Nisan Tezleri bu son noktaya ilişkin bilinci de net bir biçimde içerir. "*Partimiz 'beklememeli'dir; hemen III. Enternasyonal **kurmali**dır*" diyen Lenin, bunu ve o günün kendine özgü koşullarında Rusya proletaryası ile Bolşevik Parti'nin birbirine paralel düşen tarihsel sorumluluklarını şöyle ifade etmektedir:

"*Rus proletaryasına çok şey verilmiştir; dünyanın hiçbir yerinde işçi sınıfı henüz Rusya'da olduğu kadar devrimci gözüpeklik gösteremedi. Ama çok şey*

verilmiş olandan, çok şey istenecektir."

"*Partimizin, tüm dünyanın işçi partileri karşısındaki durumu bugün öyledir ki, III. Enternasyonal **hemen kurma zorunda bulunuyoruz**. Bu işi **bugün** bizden başka kimse yapamaz...*"

Lenin'in aynı yerde sorunu görünürde Rusya'nın özgürlük ortamıyla ilişkilendirmesi fazla bir anlam taşımaz. Sorunun özü, yaklaşmakta olan devrimci fırtınayı, eski çürümüş enternasyonal her türlü ilişkisini kararlılıkla koparmış, gerçek devrimci bir enternasyonal kucaklamak kaygısıdır. Bu kararlılığın, öncelikle, o günkü nesnel ve öznel olanaklarıyla ancak Bolşevikler tarafından gösterilebileceğine, bunun öteki ülkelerin kararsız grup ve çevrelerini sürükleyeceğine inanmaktadır. Büyük bir görüş keskinliği ile yakın geleceğe bu tür bir hazırlıktan yoksun olarak girmenin yaratacağı sonuçları hissetmekte, bundan tedirginlik duymaktadır.

Fakat Lenin'in "kararsızlara yardım etmek isteyen herkes, ilkin kendisi duraksamaktan vazgeçmeli" uyarısı kendi partisini bile etkilemedi: Üçüncü Enternasyonal'i "partimiz kurmalidir" cüretli önerisi destek görmedi. İkinci Enternasyonal'den bu tür bir kararlı kopuş bir yana, Rusya'nın merkezleriyle yeniden

birleşmeyi uman Bolşevikler bile vardı. Rusya'da proleter devrime geçişin zorunluluğunu, bunun uluslararası devrim için taşıdığı önemi göremeyenlerle, eski enternasyondan kopuşta Bolşevik Partisinin uluslararası komünist harekete karşı o günün koşullarında taşıması zorunlu enternasyonalist sorumluluğunu kavrayamayanlar aynı kişilerdi. Bu hiç de şaşırtıcı değildir. Burada oportünizme karşı zayıflık ile burjuvazi karşısında zayıflık birbirini tamamlamaktadır. Aynı şekilde, Rusya'da devrimin o günkü sorunlarına sosyalist bir perspektifle bakamamak ile, uluslararası olayların o günkü koşullarında Rusya proletaryasına ve Bolşeviklere yüklediği özel sorumluluğu enternasyonalist bir perspektifle değerlendirememek de...

Dolayısıyla Bolşevikler, Ekim Devrimi öncesinde uluslararası komünist hareketin yeniden oluşumuna Lenin'in umduğu türden bir özel katkıda bulunamadılar. Fakat Ekim Devrimi, yalnızca emperyalist bunalımı keskinleştirerek ve devrimci süreçleri hızlandırarak dolaylı bir yoldan değil, fakat aynı zamanda Bolşeviklerin parlak bir tarihsel zaferi olarak doğruya, çeşitli ülkelerdeki marksist parti, grup ve çevrelerin toparlanmasına ve güçlenmesine katkıda bulundu. Ekim

Devrimi, kendinde Leninizmin teorik ve taktik zaferini somutlaştırdı. Böylece onun evrensel planda yaygınlaşıp benimsenmesinin önünü açtı.³

Yine de Ekim Devrimi'ni izleyen ilk bir yıl için düşünüldüğünde bu etkinin ortaya elle tutulur sonuçlar çıkardığını söylemek mümkün değil. 1918 sonbaharı, dört yıldır büyük bir vahşet olarak süren emperyalist savaşın son aylarıydı. Savaş büyük acılara malolmuş, özellikle Avrupa'da korkunç bir yıkım, yoksulluk ve açlığa yol açmıştı. Tüm bunların sonucu olarak o günlerde uluslararası çapta bir devrimci durum vardı. Devrimci patlamaların eli kulağındaydı. Rusya proletaryası tutulacak yolu göstermişti. Ekim Devrimi'nin yığınlar üzerindeki etkisi gitgide büyüyordu. Fakat bu uluslararası devrimci durumu bir uluslararası devrimce yöneltecek bir yeni devrimci enternasyonal bir yana, belli başlı Avrupa ülkelerinde -en önemli ülke olan Almanya da dahil- ortada henüz devrimci partiler bile yoktu. Aynı günlerde, *"devrim bir dizi Avrupa ülkesinde, gözler önünde büyük bir hızla yükseliyor"* diye yazan Lenin, öte yandan, Kautsky ile ünlü polemiklerinin ilk notlarında, şu büyük kaygısını da açıkça not ediyordu:

"Avrupa için en büyük talihsizlik, onun için en büyük tehlike, orada devrimci parti olmamasıdır. Scheidemannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Webbler ve hempaları gibi hainlerin partileri, ya da Kautsky gibi uşak ruhlular var. Devrimci parti yok Avrupa'da."

*"Gerçi yığınların güçlü bir devrimci hareketi bu yanlışlı düzeltebilir, ama bu olgu büyük bir talihsizlik ve büyük bir tehlike olarak kalıyor."*⁴

Tarihsel olaylar, bunun gerçekten büyük bir talihsizlik olduğunu, korkulan tehlikenin gerçekleşeceğini gösterecekti. Lenin'in yazdıklarının daha mürekkebi bile kurumadan.

Savaşın bittiği günlerde Almanya devrimci bunalımın merkeziydi. Fakat Kasım Devrimi (1918) patlak verdiğinde, Avrupa'daki devrimci enternasyonalist grupların en önemlisi olan Spartakistler henüz bir parti bile değillerdi. Scheidemannların partisi vardı, Kautsky'lerin partisi vardı, ama R. Luksemburg ve K. Liebknecht'in henüz bağımsız bir devrimci partileri yoktu. Spartakistlerin, Lenin'in lanet okuduğu o Alman "birlik" geleneğini kırarak Kautsky'lerin partilerinden kopmaları ve nihayet bağımsız bir parti olarak var olmaları için, Alman Devrimi'nin en geniş ve en güçlü dalgasının gelip geçmesi gerekti. Oysa özellikle savaşı kaybetmiş ülkelerde (Almanya, Avusturya-Macaristan) savaşın bitimini hemen izleyen bu ilk dalgayı hazırlıklı karşılamak büyük bir tarihsel önem ta-

şıymaktaydı. Bu, en önemli fırsattı. Zira hem savaşın yarattığı acı ve yıkımların kitleler tarafından en derin bir biçimde hissedildiği bir andı. Ve hem de savaştan henüz çıkmış yığınlar silahlıydı. Bu, bu ülke burjuvazilerinin **en zayıf** anıydı.

Fakat Lenin'in sözünü ettiği "devrimci parti" eksikliği nedeniyle, ayaklanan ve devrimci sovyetler yaratan yığınlar devrimci bir önderlikten yoksunlardı. Politik olarak sosyal-demokrat partilerin denetiminde kaldılar. O günlerde artık kendi de bir hain olan Parvus'un yıllar önce-sinden yaptığı kehanet gerçekleşmiş, sosyal-demokrat partiler, güçsüz düşmüş burjuvazi hesabına burjuva düzeni korumak suçunu tüm güçleriyle üstlenmişlerdi. Sosyal-şoven ve merkezci kanatlarıyla eski sosyal-demokrat partiler, proleter yığınlardaki radikalizmi dizginlemek için sosyalist maskelerini daha güçlü bir biçimde takındılar. Devrimin bir kısım şairlerine ve yarattığı devrimci örgütsel biçimlere bile, içini boşaltmak ve etkisizleştirmek üzere, sahip çıktılar. Böylece savaşın açtığı devrimci bunalımın bu en güçlü dalgası, çürümüş monarşilerin devrilmesiyle savuşturuldu. "Cumhuriyet" biçimi altında burjuva düzen bu en güçsüz tarihsel anında bile korunabilirdi. Devrimci enternasyonalist grupların "merkez"den kopmada yıllar süren zayıflığı, böylesi kritik bir tarihi anda burjuvaziye yaradı.

Savaşın bitimiyle birlikte yoğunlaşan devrimci bunalım, özellikle Almanya ve Orta Avrupa'daki olaylar, komünist enternasyonalin kuruluşunun artık geciktirilemeyeceği konusunda ciddi ve harekete geçirici bir uyarı oldu. Bundan sonrası çok hızlı yaşandı. Aralık sonunda (1918) Bolşevik Partisi tüm ülkelerin komünistlerine Üçüncü Enternasyonal çağrısı yaptı. Ocak sonunda (1919) aynı çağırışı bu kez Bolşevik Partisiyle birlikte bir dizi parti ve grup ortak olarak yinelledi. Çağ-

rıya yanıt veren parti ve örgütler 2 Mart 1919'da, Moskova'da, bir "Uluslararası Konferans" olarak çalışmalarına başladılar. 4 Mart'tan itibaren aynı çalışmalar Üçüncü Enternasyonal'in kuruluş kongresi biçimini aldı ve yeni enternasyonalin kuruluşu tüm dünyaya ilan edildi.

Emperyalist dünya savaşı bir tarihsel dönemi kapatmış, bu büyük tarihsel olayın uluslararası işçi hareketindeki yankısı, II. Enternasyonal'in iflasi olmuştu. Bu iflas, devrimci akım ile oportünist akım arasında kökü geçmişte olan iç saflaşmayı anında ortaya çıkarmasına rağmen, devrimci akımın, kendine yeni tarihsel dönemin gereklerine uygun bir uluslararası ideolojik ve örgütsel kimlik kazandırabilmesi için aradan yoğun ve çalkantılarla yaşanan uzun yılların geçmesi gerekmişti. Savaş ve bunalım, savaşın son yıllarında kitlelerde artan memnuniyetsizlik, devrimci çalkantının ilk belirtileri, nihayet bir ilk örnek olarak Rusya'da Şubat Devrimi, onu izleyen ve toplumsal devrimler dönemini fiilen başlatan Ekim Devrimi, Ekim Devrimi'nin devrimcileştirici etkisi, Almanya'da ve Orta Avrupa'da savaşın bitimini izleyen devrimler ve devrimci çalkantılar...

Kendini komünist olarak niteleyen yeni enternasyonal, tüm bu tarihsel olayların nesnel zemini üzerinde adım adım şekillendi. Savaşın ilk iki yılındaki ilk girişimler (Zimmerwald, Kienthal ve bu sırada oluşan "Zimmerwald Solu") yeni bir enternasyonal haber vermekle birlikte, biçim olarak henüz eski enternasyonalin bir iç muhalefeti konumundaydı. Ekim Devrimi bir kilometre taşı oldu. Arada durmak ya da tereddüt etmek artık olanaksızdı. Saflar son derece net olmuştu. Bir yanda, genel planda kapitalist düzenle ve tek tek ülkelerde kendi burjuvazisiyle bütünleşen çürümüş, tarihsel olarak ölmüş İkinci Enternasyonal; öte yanda, uluslararası proletaryanın

devrimci eylemini iktidar mücadelesi ve proletarya diktatörlüğü doğrultusunda yönlendirecek ve yönetecek bir Üçüncü Enternasyonal...

İkinci Enternasyonal'den ideolojik tam kopuşu, artık örgütsel bir tam kopuş izlemeliydi. Savaşın ortaya çıkardığı ve Bolşeviklerin anında gördüğü bu zorunluluğu, öteki ülkelerin devrimci enternasyonalist grupları ancak savaşla birleşen Ekim Devrimi ve onu izleyen öteki devrimlerle görebildiler. 1918'in ikinci yarısı yeni partilerin ve çok geçmeden parti kimliği kazanacak komünist örgütlerin peş peşe kuruluşuna sahne oldu. Bu gelişmeden hareketle Lenin, Üçüncü Enternasyonal'in "fiilen" aslında 1918'de kurulduğunu söyler. 1919 Mart'ındaki Birinci Kongre, bu fiili duruma resmi bir kimlik kazandırmış oldu.

(Devam edecek...)

Dip Notlar:

1- **Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi**, 3. baskı, Sol Yayınları, Ankara, 1979, s.48

2- **Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi**, s.65 ve 73

3- Kautsky'den **Seçilmiş Politik Yazılar** yayınlayan Hatrick Goode, derlemedeki sunuşların birinde şunları yazarken bütününü haklıdır: *"Bu noktada Lenin'in, Kautsky'nin yorulmaksızın kınanmasında, görünürde tek başına olduğu anımsatılmaya değer. Kautsky'nin kuramsal hatalarını eleştiren Trotsky gibileri bile Kautsky'ye politik olarak saldırmayı reddediyor ve devrimci öğeler ile Kautsky ve taraftarları arasında birliği ileri sürmeye devam ediyorlardı. Lenin'in partisi dışındaki marksistlere gelince, Kautsky'nin bir 'ortadoks marksist' olarak şöhreti herhalde 1917 Ekim Devrimi'ne dek ayakta kaldı."* (s.86)

4- **Proleter Devrim ve Dönek Kautsky**, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, Ankara 1989, 4. baskı, s.128

Macar Devrimi'nin 100. yılı...

Macar Sosyalist Sovyet Cumhuriyeti

A.Eren

Macar Devrimi'nin tarihte aldığı yer ve yarattığı etki üzerine hala tartışmalar devam etmektedir. Gericici tarihçi Richard Pipes, Macar Sovyet yönetiminin "Macar halkını temsil meşruiyetinin olmadığı", zira 26 Halk Komiserinden 18'inin Yahudi kökenli olduğunu söyler. Daha da ileri giderek, komünistlerin bu taraflı tutumundan dolayı, Yahudi düşmanlığının iç politikada milliyetçiler tarafından kullanıldığını, böylece Yahudilere karşı sonradan yapılan soykırımın temellerinin hazırlandığını iddia eder. (*Die Russische Revolution*, Cilt 3, s. 281)

Komünizme kin kusan yalan ve karalama yığını *Komünizmin Kara Kitabı*'nda da aynı savlar ileri sürülür. Bolşeviklerin devrimi ihraç ettikleri tek ülkenin Macaristan olduğu iddia edilerek, 133 gün süren Sovyet yönetimi altında ölen 129 kişiden 80'nin komünistlerce öldürüldüğü iddia edilir. Sovyet yönetiminin yıkılışını izleyen korkunç faşist beyaz terörden, onun kurbanı binlerce kişiden ise tek kelimeyle söz edilmez. Beş bin kişinin katledilmesi, yetmiş bin kişinin zindanlara atılması, yüz binin üzerinde insanın sürgüne gönderilmesi önemsiz bir ayrıntı olarak görülür ve sorumluluğu da sosyalist cumhuriyete yüklenir. Büyük toprak sahibi Miklos Horthy liderliğindeki faşist yönetimin, devrimin bastırılmasından yirmi beş yıl sonra yarım milyon Yahudi kökenli Macar'ı hunharca yok etmesi de aynı şekilde geçiştirilir.

BURJUVA DEMOKRATİK CUMHURİYETİN SINIRLARI

Geçtiğimiz yüzyılın başında Macaristan toplumu önemli ölçüde yarı-feodal bir yapı tarafından belirlenmekteydi. Avusturya-Macaristan monarşisinin bir parçası olarak ülke ekonomik, politik ve sosyal olarak tarımsal alan işlevi görüyordu. İşçi sınıfı sadece Budapeşte gibi bazı büyük kentlerde yoğunlaşmış, sendikal örgütlenme ise geç başlamıştı. Macaristan Sosyal Demokrat Partisi ancak 1890 yılında kurulabildi. Marks ve Engels'in eserleri ise 1905'ten itibaren çevrilmeye başladı. Bu, işçi sınıfı içinde reformizmin etkisinin bir göstergesiydi.

Birinci Dünya Savaşı'nın gelişim sürecinde devrimci durum Habsburg İmparatorluğu'nu da sarmıştı. Çeşitli halklar Ekim 1918'den itibaren İmparatorluğun

egemenliğini reddederek bağımsızlıklarını ilan ettiler. Ekim sonunda Hırvatlar, Çekler ve Macarlar artık bağımsızlardı.

1917 yılı başında cephede bulunan 3 milyon 800 bin askerin 600 bini yaşamını yitirmiş, 750 bini ise ağır yaralanmış ya da sakatlanmıştı. Savaş emekçi halk kitleleri üzerinde yıkıcı bir etki yaratmıştı. Bu tarihsel-toplumsal koşullar Macaristan'da 1918 sonunda bir devrimin gerçekleşmesine yol açtı. Devrim Mart 1919'da ortaya Macar Sovyet Cumhuriyeti'ni çıkardı. Savaş galibi emperyalistlerin ve Macar karşı-devriminin birleşik saldırısı sonucunda, sovyet cumhuriyeti Ağustos 1919'da yenilgiye uğradı. Macaristan'da 1945 yılına kadar sürecek bir faşist diktatörlük kuruldu.

Habsburg İmparatorluğu'nun dağılması sonucunda Macaristan büyük burjuvazisinin toplumdaki konumu büyük darbe yemiş ve politik etkisi kırılmıştı. Macaristan'da monarşi karşıtı ve anti-feodal kitleler gösteriler baş göstermişti. Gösteriler, işçilerin politik grevleri, savaş bikkını askerlerin başkaldırıları tüm toplum gündemine oturmuştu.

30 Ekim 1918'de silahlı işçi kitleleri ve askerler, başkent Budapeşte'nin stratejik merkezlerini ele geçirdiler. Bağımsız bir Macaristan Cumhuriyeti'nin ilan edilmesini istedikler. Bu dev kitle eylemleri sonucunda, 16 Kasım 1918'de, henüz burjuva sınırlarda kalan bir Cumhuriyet ilan edildi.

Yeni cumhuriyetin hükümeti Liberal Parti Başkanı Michael Karolyi başkanlı-

ğında oluşturuldu. Burjuvazinin bazı kesimleri, liberal toprak sahipleri ve sosyal demokratlardan oluşan koalisyon, demokratik-sosyal dönüşümleri uygulama vaadinde bulundu. Ancak böyle bir programı uygulaması gerçekte bir hayaldi.

Hükümet yükselen devrimci dalga karşısında kısa sürede yönetemez duruma düştü. İşçilerin ve emekçilerin ekmek, barış ve özgürlük taleplerini karşılayacak durumda olmayan koalisyon hükümeti, kısa sürede meşruiyetini yitirdi. Yoksul köylüler hükümetin aldatıcı toprak reformu vaatlerine karşın, büyük toprak sahiplerinin mülkiyetine fiilen el koydular. Toprak işgali eylemleri diğer toplumsal katmanların dayanışma ve desteğini de alarak yaygınlaştı. Devrimin itici güçleri pratikte sorunlara çözüm yolunu göstermiş bulunuyorlardı. Koalisyon hükümetinin kısa sürede düşürülmesinin esas nedeni, işçi sınıfının açık tutum olarak başkaldırmasıydı.

Macaristan Sosyal Demokrasi Partisi 1918 yılında kendiliğinden gelişen grev ve eylemlere karşı takındığı olumsuz tutumdan dolayı emekçi kitleler içindeki etkisini hızla kaybediyordu. Dalga dalga büyüyen genel grev reformcu programların açmazını ortaya seriyordu.

EKİM DEVRİMİ'NİN YARATTIĞI DALGA

Biraz geriye, bir yıl öncesine, 1917 Kasım'ında gerçekleşen Ekim Devrimi'ni izleyen aylara dönelim. Ekim Devrimi'nin zaferinin ardından Macaristan işçi sınıfı içinde dayanışma eylemleri çığ gibi

büyüdü. Bu eylemlerin doruk noktasını, Avusturya-Macaristan'ı kapsayan ve doğrudan monarşiye karşı gelişen kitleler grevler oluşturdu. Sosyal demokrat parti yönetimi bu devrimci işçi hareketini geleneksel taleplerle -eşit ve genel seçim hakkı- sınırlayıp paralyze etme çabası gütse de pek başarılı olamadı. Tersine bu gelişme sosyal demokrat parti içinde bir ayrışmaya yol açtı. Özellikle fabrikalarda işçi komiteleri vb. yeni devrimci örgütler kuruldu.

Haziran 1918'de ülke çapında genel grev gerçekleşti. Macaristan genelinde kendiliğinden işçi konseyleri oluştu. Ekim ayında Budapeşte Asker Konseyi'nin kuruluşu ilan edildi. Fakat yazık ki, burjuva cumhuriyetin yıkılışından birkaç ay sonra bile işçi ve asker konseyleri hâlâ merkezi bir örgütten yoksundu.

MACARİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN KURULUŞU

Macaristan Komünist Partisi'nin (MKP) kuruluşu Ekim Devrimi'nin yarattığı etki altında gerçekleşti. Mart 1918'de Bolşevik Parti'nin saflarında, gazeteci Bela Kun'un önderliğinde savaş esirlerinin oluşturduğu bir seksiyon kuruldu. 4 Kasım 1918'de oluşturulan MKP merkez komitesi, Rusya'da bulunan yoldaşların Macaristan'a dönmeleri çağrısında bulundu. Bir hafta sonra, 24 Kasım 1918'de, Bela Kun önderliğinde Macaristan Komünist Partisi'nin resmi kuruluşu ilan edildi. Parti yönetiminde sol sosyalistler olarak bilinen kadrolar da yer almaktaydı. Georg Lukacs aynı yılın sonunda partiye üye oldu.

MKP 1918 yılının sonunda 35 bin üyeye sahipti. 7 Aralık 1918'de partinin yayın organı *Kızıl Bayrak* çıkmaya başladı. Almanya Komünist Partisi gibi Macaristan Komünist Partisi de, devrimci durumun toplumsal yaşamı belirlediği bir süreçte, yani hayli gecikerek kurulmuştu. Yeni doğmuş MKP kendini devrimci dalganın içinde buldu. Bu geç kalmış doğumun birçok sorunu birlikte getirdiği, sonraki gelişim süreci içinde daha iyi anlaşılacaktı.

Partinin kitleler üzerindeki etkisi, devrimi hazırlayan süreçlerden gelen bir ön çalışma birikimine dayanmıyordu. Dolayısıyla yeni parti devrimci durum ortamında kendisini hızla pratikte göstermek

zorundaydı. Kuruluşundan hemen sonra parti, burjuva hükümetin yıkılmasını ve sosyalist bir cumhuriyetin kurulmasını stratejik amaç olarak saptadı. Kitlelerin bu doğrultuda desteğini almak için yoğun bir çabaya girişti.

MKP'nin işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde artan etkisine paralel olarak, tersinden sosyal demokrat parti kitle desteği kaybediyordu. Sosyal Demokrat Parti'nin (SDPU) burjuva hükümete üye olması onun yıpranmasını hızlandırıyor. Genç komünist partisinin özellikle asker ve işçi kitleler içinde büyüyen etkisi sosyal demokrat yönetimi huzursuz ediyordu.

Diğer taraftan dünkü monarşik düzenin toplumsal dayanağı feodal soylular yeni hükümete karşı yer yer gerici ayaklanmalara başlamışlardı. 1919'un Ocak ve Şubat aylarında sert sınıf çatışmaları toplumun hemen tüm katmanlarını kapsıyordu. Grevler dalga dalga yayılıyordu. Hükümet dünya savaşının galibi emperyalist güçlerin Macaristan'ı bölme planları karşısında çaresiz konumdaydı.

Burjuvazi ve sosyal demokratların sağcı kesimi, ülkede sükuneti sağlamak ve emperyalist güçlere mesaj vermek amacıyla, 20-21 Şubat'ta (1919) MKP önderliğini tutukladılar. Böylece MKP'yi kitlelerden yalıtp etkisini kırmayı amaçlıyorlardı. Fakat bu sonuç vermedi. Hükümet emekçi kitleler içinde dayanağını yitirmişti. Liberal burjuvazi ve küçük burjuva katmanlar desteğini çekmişti. Emperyalist savaşın galiplerinin güdümündeki Macar burjuvazisinin temsilcileri, kitlelerin toprak talebinin karşılanması-na yönelik açıklamalar üzerine koalisyon hükümetinden ayrıldılar. Hükümet tek başına sosyal-demokratlara kalmıştı. Sağ sosyal demokratlardan oluşan hükümetin tek başına yönetme çabası sonuç vermedi. Bunun üzerine Eugen Varga gibi sol sosyal demokratlar, komünistlerle ittifak kurulmasında ısrar ettiler.

SOSYAL DEMOKRAT PARTİ İLE BİRLEŞME TARİHİ HATASI

Sosyal demokrat partinin başka bir seçeneği kalmamıştı. Liderleri o sıra hala içeride olan komünistlere, tek parti olarak birleşme ve birlikte hükümet kurma önerisinde bulundu. Bunu kolaylaştırmak için de görünürde komünistlerin bütün koşul ve taleplerine boyun eğdiler. Koalisyon ortaklığı konusunda anlaşma sağlandı. MKP'nin hazırladığı ve Bolşevik devrimine dayanan devrimci program kabul edildi. Zira burjuva cumhuriyetin dağılması artık kaçınılmazdı.

Sosyal demokratlar bu birleşmeye, işçi sınıfı içinde zayıflayan etkilerini yeniden güçlendirmeyi, yanısıra Sovyet cumhuriyetinin kuruluşuyla Antant güç-

lerine karşı manevra alanı elde etmeyi amaçlıyorlardı. Sosyalist cumhuriyete onay vermelerinin esas nedeni, işçi sınıfı içinde etkili olan MKP'yi bu yolla paralyze etmektir. Birleşik partiyi ve "Sovyetler"i geçici bir durak olarak görüyorlardı.

MKP içinde birleşme konusunda özellikle Bolşeviklerin deneyimlerini yaşayan kadrolardan gelen itirazlar etkili olmadı. Karolyi burjuva hükümetinin istifa ettiği gün, 21 Mart 1919, iki partinin birleşmesiyle "Macaristan Sosyalist Partisi"nin kuruluşu ilan edildi. Ertesi gün (22 Mart) yeni yönetim ilan edildi. Bela Kun dışındaki halk komiserleri sosyal demokratlardan oluşuyordu.

TARİHTE İLK SİLAHSIZ DEVRİM Mİ?

Karolyi hükümetinin direniş göstermeden yönetimi bırakması, işçi-asker konseylerinin iktidarı silahsız ele geçirmesini sağladı. Burjuva hükümet iç ve dış politikada tümüyle başarısız kalmıştı. Romanya, Çekoslovakya ve Yugoslavya orduları, Antant'ın onayı ve desteğiyle, Macaristan'ın üçte ikisini işgal etmişlerdi. Şubat-Mart aylarında hükümet toprakları ve sanayi kuruluşlarını kendiliğinden toplumsallaştırmaya yönelen kitleleri dizginlemeyi başaramamıştı. Mart'ta Antant temsilcileri Macarların yaşadığı başka bölgelerin de Romanya ve Çekoslovakya'ya bırakılmasını talep etmişlerdi. Dolayısıyla, Alman Kasım Devrimi'nde olduğu gibi, burjuvazinin ve sosyal demokratların direniş göstermeden iktidarı işçi-asker konseylerine bırakması rastlantı değildi. Böylece kısa vadede Macaristan'ın birliğinin ve "iç huzurunun" yeniden sağlanabileceği umudu taşıyorlardı. Sonra nasılsa devrimin üstesinden gelebileceklerdi.

Bu "barışçıl devrim" Lenin'in de dikkatini çekmişti. Bunu bir yanıla halkın genel kültür düzeyinin yüksek olmasına bağlıyor, fakat bugün hayli tartışmalı görünen bir başka etkene daha dikkat çekiyordu. Bolşevik Parti'nin 8. Kongresi'nin kapanış konuşmasında Lenin, Macar burjuvazisinin, ülkeyi çökmekten ve toprak bütünlüğünü yitirmekten ancak Macaristan işçi ve köylülerinin, yani yeni proleter Sovyet demokrasisinin kurtarabileceğini gördü ve bu zorunluluğa istemeyerek de olsa boyun eğdi diyordu. (Lenin, *Werke*, Bd. 29, s.210, Schlussansprache)

Lenin Macaristan'ın toplumsal-siyasal koşulları konusunda çok az bilgiye sahipti ve komünistlerin Lenin'i kolay zafer sarhoşluğuyla bilgilendirdikleri sonradan anlaşılacaktı.

Lenin 23 Mart 1919'da Bela Kun'a telsizde cevaplama için şu soruları soruyordu:

"Yeni Macar hükümetinin gerçekten komünist ve sadece sosyalist, yani sosyal

ihanetçi olmayacağı garantisi var mıdır? Komünistler hükümette çoğunlukta mı? Konseyler ne zaman toplanacak? Proletarya diktatörlüğünün sosyalistler tarafından tanınmasının temeli var mıdır?

"Macaristan'ın özgün koşulları gözletilendiğinde, bizim Rusya taktiğini taklit etmeniz hatalara yol açmayacağından emin misiniz? Bu hatalar karşısında sizi uyarmak ve bunun gerçek güvencesinin ne olduğunu bilmek istiyorum." (Aynı eser, s.219)

Lenin gelişmeleri kaygıyla izliyordu. Özellikle savaşın galibi emperyalistlerin (Antant) planları ve Ekim Devrimi'nin içinde bulunduğu zorluklar nedeniyle, Macar Devrimi'nin bastırılmasının ciddi bir tehlike olduğunu biliyordu. Gelişmeler de bu kaygıları doğruluyordu. Zira toplumsal koşulları gözetken burjuvazi için "barışçı geçiş", kurnazca bir kısa süreli manevradan başka bir şey değildi. Eski savunma bakanı Albert Bartha, "*Ben Noske'nin Almanya'da Spartakist hareketi bastırıldığı türden bir örgüt yaratmak istiyordum. Hazırlıkları hükümetten gizli olarak yapmaktaydım*" diyordu.

Bütün "kirli işleri" sosyal demokratlara yaptırmak için burjuvazi geri adım atmıştı. Bunun kültürel düzey ve olgunlukla ilişkisi yoktu, sonraki olayların tüm açıklığı ile gösterdiği gibi. Karolyi başkanlığındaki hükümetin istifa ederken, halkı Konsey Hükümetine destek sunmaya çağırmasının gerisinde bu vardı. Macaristan için o an konsey dışında bir alternatif yoktu.

Emperyalist burjuvazinin devrim, işçi ve asker konseyleri yönetimi söz konusu olduğunda, iç çelişki ve çatışmaları bir kenara iteceği, burjuva sınıf refleksiyle hareket edeceği tarihsel bir gerçektir. Nitekim karşı-devrim yeni yönetime karşı Romanya'yı üs seçerek, güçlerini yeniden örgütlemeye girişti. Batılı emperyalistler karşı devrime destek sundular. Yeni Sovyet Cumhuriyeti kurulduğu günden itibaren tehdit altındaydı.

Komünistler dış destek almadan yeni iktidarın uzun dönem ayakta kalamayacağına bilincindeydiler. Bela Kun'un birkaç kez Sovyet Kızıl Ordusu'nun yardımı gelmesi talebinde bulunduğu biliniyor. Diğer taraftan Macar komünistleri, Avrupa'nın diğer ülkelerinde gelişen devrimci yükselişin başarısına umut bağlamışlardı. O günlerde özellikle Avusturya devrimci işçi eylemleriyle sarsılmaktaydı ve bunda Macar komünistlerinin önemli bir etkisi vardı.

DEVİRİM PROGRAMININ UYGULANIŞI VE ZORLUKLAR

Bütün bu iç ve dış tehditlere karşın, komünistler ve sosyal demokratlar tara-

fından kurulan yeni hükümet, kısa süre içinde önemli siyasi ve ekonomik uygulamaları hayata geçirdi. Konsey iktidarının ikinci gününden itibaren şu önlemler gerçekleştirildi: Bankalar ve diğer bütün finans kurumları kamulaştırıldı. Sanayinin tümü kamulaştırılarak işçi komitelerinin kontrolüne verildi. Büyük toprak sahiplerinin mülkiyetine el konuldu. Yönetim organları, devlet kurumları Paris Komünü örnek alınarak yapılandırıldı. Burjuva mahkemeleri yerine işçi mahkemeleri oluşturuldu. Yasama, yargı ve yürütme ayırımına son verildi, bütün sorumluluk konseylerin elinde toplandı.

Ne yazık ki polis aygıtı dağıtılmadı. Oysa Paris Komünü'nün ilk eylemi bu aygıtı dağıtmak olmuştur.

Konsey Hükümeti kapsamlı bir konut programı uygulamaya başladı. İşçi aileleri için kiralar ödenebilir düzeye çekildi. Genel sağlık sigortası ve herkese iş hakkı yasalaştırıldı. Kapsamlı bir eğitim ve kültürel program hayata geçirildi. Din ve devlet işleri birbirinden ayrıldı. Birçok kentte işçi üniversiteleri ve halka açık büyük kütüphaneler açıldı.

Toprakların kamulaştırılması fakat milyonlarca yoksul köylünün toprak talebinin karşılanmaması, Macar Devrimi'nin en öldürücü hatası oldu. Bu, Macaristan gibi geri bir ülkede, işçi sınıfının temel müttefiki olabilecek biricik güç olarak köylülüğün karşı devrimin kucağına itilmesinden başka bir anlam taşııyordu. 1919 Haziran'ına kadar köylüler topraklara el koyup fiili bir durum yaratmışlardı halde, Konsey Hükümeti izlediği politikayı düzeltmiyordu. Oysa bu fiili durumu bir kararnameyle resmileştirmek devrimin kaderini belirleyecek. Büyük çiftlikler "devlet mülkiyeti" ilan edildi, fakat fiilen yönetimleri eski sahiplerinde kaldı. Büyük mülk sahipleri kendilerinin de "kızıl" olduğunu söyleyerek duruma "uyum" sağlıyorlardı. Gerçekte ise mülklerini kendi denetimlerinde tutuyorlardı.

Bu süreçte sosyal demokratlar ayak diyor, programın uygulanmasını törpülemeye çalışıyorlardı. Birleşme sürecinde iki partinin örgütsel yapılarının dağıtılması kararlaştırılsa da, sosyal demokrat örgütler varlığını korurken, komünist partisi tüm örgütlerini tasfiye etmişti. Bu bir tür "gönüllü intihar" demektir.

Yönetimdeki görev dağıtımı da komünist partisinin zaafiyetini ortaya seriyordu. 17 sosyal demokrata karşın 14 komünist komiser görev almıştı. Dışişlerinden sorumlu Bela Kun dışındaki komünistler önemsiz görevlere verilmişti. Polis aygıtının dağıtılması ve burjuva bürokratik aygıtın kontrolü engelleniyordu. Sosyal demokrat komiserler ve sendika yönetimi konsey yönetiminin kararlarını uygulamıyordu. Savunmadan sorumlu halk

komiserliğinin, cumhuriyetin savunma kapasitesi konusunda yanlış bilgi verdiği ve düşman Antant güçlerine bilgi sızdırdığı sonradan açığa çıkacaktı.

Komünist partisinin başka bir handikabı, işçi sınıfı içinde faaliyet yürütecek parti organlarının olmamasıydı. Kitlelerde hükümete büyüyen tepkiler doğrudan KP yöneticilerine yöneliyordu.

“Macaristan Birleşik Sosyalist Partisi”nin Haziran 1919’da yapılan kongresinde partinin adını komünist partisi olarak değiştirme çabası da sonuçsuz kalmıştı. “Macaristan Sosyalist-Komünist Partisi” ismi kabul görse de, komünistlerin etkisinin zayıfladığı bir gerçektir.

DEVİRİMİN YENİLGİSİ

Temmuz’dan itibaren Konsey Cumhuriyeti büyük bir tehlikeyle yüz yüzdü. Kızıl ordu askerlerinin temel ihtiyaçlarını gidermek zorlaşmıştı. Köylü kitleleri yeni para birimini kabul etmiyordu ve yer yer ayaklanmalar başlamıştı. Askeri cephe çıkmaza girmişti. Sovyet yönetiminin ilanından itibaren Çek ve Romanya askeri güçleri, Antant güçlerinin desteğiyle defalarca saldırıda bulunmuşlardı. Bütün bu ablukaya rağmen konsey yönetimi kısa sürede 285 bin kişilik bir kızıl ordu yaratmış ve abluka yer yer kırılmıştı. Karşı-devrimci ordular Çekoslovakya içlerine kadar püskürtülmüştü. Slovakya Sovyet Cumhuriyeti’nin 6 Haziran 1919’da ilan edilmesi kızıl ordunun bu başarıları sayesinde olmuştu.

Fransa devlet başkanı Clemenceau Macar hükümetine, Macar Kızıl Ordusu’nun Çek topraklarından çekilmesi karşılığında, Romanya askerlerinin de işgal ettiği Macar topraklarından çekileceği vaadinde bulundu. Bu bir aldatmacaydı. Konsey Hükümeti ordusunu geri çekerken, Romanya ordusu Budapeşte’ye saldırıya geçti. İçeride de sosyal demokratlar karşı devrimin başarısı için her türlü sabotaja başvurdular. Kızıl ordu Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve Fransız askerlerinden oluşan güçler karşısında yenilgiye uğradı.

1 Ağustos 1919’da Konsey Hükümeti görevi bıraktığını duyurdu. Ardından sosyal demokratlar ile sendika yöneticilerinden oluşan bir “işçi hükümeti” kuruldu. Yaptığı ilk iş Konsey yönetiminin uygulamalarını tasfiye etmek oldu. 4 Ağustos’ta Romanya askeri güçleri Budapeşte’yi işgal ettiler. “İşçi hükümeti”nin iki günlük ömrü sona erdi. Komünistlere karşı tam bir haçlı seferi başlatıldı. Beş bin devrimci katledildi, 70 bini aşkın devrimci zindanlara atıldı, 100 bin kişi Macaristan’ı terk etmek zorunda kaldı. Bela Kun yokluğunda ölüme mahkûm edildi. General Horthy önderliğindeki monarşist rejim örgütlü işçi hareketini tasfiye ederek,

sendikaların varlığına son verdi. Paris, Londra ve Washington’un desteğiyle, büyük toprak sahibi Horthy, 24 bin kişilik bir faşist gönüllü orduyla Budapeşte’ye girdi. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın bitimine kadar sürecek olan faşist bir diktatörlük rejimi kurmuş oldu.

Yenilgiden sonra işçi sınıfı önderlikten yoksun kalmıştı. Geri kalan parti kadroları yurtdışına çıkmıştı. Sosyal demokrat parti üyeleri ve sempatanları da bu beyaz terör altında ezilirken, partinin yönetimi yeni rejime boyun eğiyordu. Karşı-devrim tarihsel sınıf kiniyle acımasız bir savaş yürütüyordu. Kendini savunamayan, yenilmiş burjuva güçlerin tasfiyesinde kararsız kalan devrim, karşı devrimin on kat şiddetiyle boğuldu.

Devrimler tarihi bunu defalarca göstermiştir. Yarım kalan her devrim, karşı-devrimin en vahşi saldırısına maruz kalmış, kaçınılmaz bir biçimde ezilmiştir.

MKP KADROLARININ ÖZELEŞTİRİLERİ

Çoğu Viyana’da sürgünde kalan parti kadroları, yaşananların derslerine ilişkin tartışmaların sonuçlarını 1919 yılında KPD’nin *Die Internationale* dergisinde, “Macar Konsey Cumhuriyeti’nin dağılmasının gerçek nedenleri” başlığıyla yayınladılar. Komünistlerin en büyük hatasının sosyal demokratlarla birleşme olduğunu, bunun devrimin kaybedilmesine yol açtığını belirttiler. Diğer etkenleri şöyle sıraladılar: Yönetimin hazırlıksız olarak üstlenilmesi. Politik olarak eğitilmiş kararlı kadroların olmaması. Sosyal demokratların sistematik sabotajları. Rüşvet, mali politikalarda amatörlük. Eski subayların yeniden göreve getirilmesi. Emperyalist güçler ve ordularının üstün gücü...

Radek, Komünist Enternasyonal’in yayını *Kommunismus*’da “Macar Devriminin Dersleri” (1920) başlığıyla yayınlanan makalesinde, komünistlerin birleşme sürecinde sosyal demokratları ideolojik-politik olarak teşhir edememelerini büyük bir zaaf olarak değerlendirir. MKP’nin hiçbir koşulda parti örgütlerini dağıtmamaları gerektiğini, sosyal de-

mokratlara karşı proletarya diktatörlüğünün kararlılığını göstermek için idam sehpalarının hükümet sarayının karşısına dikmek zorunda olduklarının altını çizer. Devrim dalgasının gerilemesini, devrimin kolayca boğulmasında bir başka önemli faktör olarak sayar.

Yenilginin ardından Bela Kun da “Devrimden devrime” (1920) başlıklı bir broşür kaleme aldı (Sosyal-demokratlarla birleşmenin mimarı Bela Kun’du). Broşüründe, Macar işçi sınıfının politik olarak yetersiz olduğunu, devrime yeterince hazır olmadığını, devrimci hükümetin kararlarına işçilerin bir kesiminden de tepkiler geldiğini söyler ve bunu onların sosyal reformistlerin etkisinde olmasına bağlar. Bela Kun, sosyal demokratlarla birleşmeyi parti içinde ciddi bir tartışma yapmadan bizzat kendisi onaylamış olduğu halde, bundan broşüründe söz etmez. Konsey Hükümetinin yönetimi bırakma kararı aldığı son oturumda konuşan Bela Kun, orada bu fikirleri daha açık savunur. “Proletarya sadece önderlerini değil, kendisini de yarı yolda bıraktı” der. Proletaryayı devrimcileştirme çabalarının sonuçsuz kaldığını, “proletaryanın devrimci olması için burjuva diktatörlüğünün acımasız baskısı”nın zorunlu olduğunu belirtir. Temsilcilerinden olduğu “Sol” komünizmin tipik yaklaşımı...

Parti önderlerinden Mathias Rakosi ise Komünist Enternasyonal’in ikinci Kongresinde farklı bir noktaya dikkat çeker. Parti önderliğinin entelektüellerden oluştuğunun ve partinin örgütsel olarak güçlü olmadığının altını çizer. Sosyal demokratlarla birleşmede parti organlarının tamamen yutulmasının yenilgi sürecinde önemli bir etken olduğunu vurgular.

KOMİTERN MACARİSTAN DENEYİMİNİ NEDEN ÖNEMSEDİ?

Macaristan devriminin yenilgisi, Avrupa işçi hareketi ve Ekim Devrimi için önemli bir kayıptı. Batı Avrupa bir ön cephe devrimini kaybederken, böylece Bolşevikler de tek başlarına kalıyordu.

1919’da kurulan Komünist Enternasyonal, devrimin yenilgisinin MKP’nin izlediği stratejik-taktik hatalardan kaynaklandığı saptamasını yaparak, bu deneyim üzerinde titizlikle durdu. Yaşanan politik hataların sadece Macaristan ile sınırlı olmadığı, işçi hareketi içinde bir akımla bağlantılı olduğu üzerinde duruldu. Devrimci mücadelenin sorunlarına yaklaşımda “sol radikaller” olarak tanımlanan bu akım, Komintern’e göre işçi sınıfı hareketinin başarı sağlaması önünde önemli bir engeldi.

Macar deneyimini değerlendiren Komintern şu tespiti yaptı: Hiçbir komünistin Macaristan Konsey Cumhuriyeti’nin derslerini unutmaması gerekir. Macar komünistlerinin sol sosyal demokratlarla birleşmesi proletaryaya ağır bedeller ödetmiştir. MKP’nin birleşme sürecinde kendi örgütlerini dağıtmasını büyük bir tarihsel hata olarak değerlendiren Komintern, proletarya devriminin, bağımsız devrimci bir işçi partisi olmadan zafer kazanacağı savlarını şiddetle mahkûm etti. Sınıflar varlığını sürdürdüğü sürece proletaryanın bağımsız devrimci partisi vazgeçilmezdir.

Almanya’da Kasım Devrimi ile Macaristan Devrimi’nin yenilmesinin en önemli nedeni, sınıflar mücadelesinde sınılanmış, ideolojik, politik ve örgütsel olarak bağımsız, sadece işçi sınıfı içinde değil diğer emekçi katmanlar üzerinde de etkili olan bir devrimci öncü partinin olmamasıdır. Lenin’in deyimiyle, saflarında Menşeviklerin, sosyal reformistlerin olduğu bir partinin devrimi başarması olanaksızdır.

Kaynaklar:

Geschichte der ungarischen revolutionären Arbeiterbewegung, Berlin, 1983.
Ungarische Räterepublik im Jahr 1919 und ihr Widerhall in Deutschland, 1959

Farkas Jozsef, Räterepublik und Kultur Ungarn. 1919, Budapest 1919

Andreas Siklos, Ungarn 1918/1919. Ereignisse, Bilder, Dokumente 1979

Kapitalizm dinci ve ırkçı terörün kaynağıdır!

Çürüyen ve tarihsel olarak “can çekişen” kapitalist sistem, dinsel gericiği ve ırkçılığı, sınıf ve emekçi kitleleri atomize etmenin, onların arayışını ve uyanışını dizginlemenin, düzene yedeklemenin ve elbette topluma hükmetmenin etkili bir aracı olarak kullanılmaktadır. Geline aşamada çok yönlü bunalımlar içinde kıvranan sistem, bu silaha daha yaygın bir şekilde başvurmaktadır. Milliyetçilik zehiri, göçmen karşıtlığı, yabancı düşmanlığı, ırkçılık, faşist hareketin yükselişi, etnik, mezhepsel ve dinsel kutuplaşma ve boğazlaşmadaki tırmanış bunun ifadesidir.

Yeni Zelanda’da gerçekleşen katliam da bu olgusal gerçeklerin ve bunları her yolla kışkırtan emperyalist gericiğin ürünü bir barbarlık saldırısıdır. Christchurch kentindeki iki camide gerçekleştirilen korkunç terör saldırısında 50 kişi öldü ve onlarcası yaralandı. Yeni Zelanda tarihindeki en büyük katliam olduğu söylenen bu vahşetin dolaysız sorumlusu, her türlü sapkın ideolojinin, dinci ve ırkçı terörün kaynağı olan kapitalizmdir.

Katil Tarrant’ın yayınladığı 87 sayfalık manifesto, onun ırkçı-faşist kimliğini sergilediği gibi, beslendiği ideolojinin kaynağını da ortaya koymaktadır. Manifestoda, 2011’de Norveç’te gençlik kampında 77 genci öldüren ve katliamı “bunlar masum çocuklar değil, siyasi aktivistlerdi” diye savunan Anders Behring Breivik’i övmekte, ABD Başkanı Donald Trump’ı “yenilenen beyaz kimliğin ve ortak amacın sembolü” olarak yüceltmekte ve göçmenleri “işgalciler” olarak tanımlamaktadır. “Antifaşistlere, marksistlere ve komünistlere” başlıklı bölümde ise, “Gözlerim üzerinizde. Boynunuzu botumun altında görmek istiyorum” demektedir.

Tüm bunlar, onun ırkçı-faşist kimliğini şekillendiren politik atmosferin ve nesnel zeminin ne olduğu konusunda yeterli açıklık sağlamaktadır.

DINCI VE IRKÇI ÇETELERİN İPLERİ EMPERYALİZMİN ELİNDE

Katliam ve katliamı gerçekleştirenin kimliği, bugünün kapitalist dünyasında yükselen yabancı düşmanlığı, ırkçılık-fa-

şizm, artan etnik, mezhepsel ve dinsel kutuplaşma ve düşmanlıklarla birlikte düşünüldüğünde, benzer cinayetlerin birçok ülkede sıkça gerçekleştiği göz önüne alındığında, sorunun “münferit” olmadığı, kişilerin “akıl sağlığı-psikolojik durumu” ya da çılgınlıklarıyla açıklanamayacağı ortadadır. Yeni Zelanda katliamı da dünyadaki ırkçı-faşist yükselişin dolaysız bir sonucudur.

Çürüyen kapitalist sistemin bugünkü tablosuna barbarlık egemendir. Dinci ve ırkçı çetelerin sergiledikleri vahşet de bu zemin üzerinde yükselmektedir. Zira kapitalist barbarlık dünyasının temsilcileri ırkçı-faşist hareketi sınıf ve emekçi kitle hareketine karşı kullanmak üzere karşı devrimci bir alternatif olarak hazırlamaktadırlar. Etnik, mezhepsel ve dinsel çatışmaları bu hedefleri doğrultusunda körüklemektedirler. Şeriatçı çeteleri Ortadoğu gibi coğrafyalarda kendi çıkarları ve amaçları uğruna bizzat yaratan, büyüten ve her yolla destekleyenler de onlardır. ABD’nin “yeşil kuşak projesi”nin etki ve sonuçlarına bu gözle bakılmalıdır.

Dolayısıyla Christchurch katliamı, radikal islamcı çeteler tarafından Avrupa’nın birçok kentinde gerçekleşen katliamlardan farksızdır. Mart 2004’te İspanya’nın başkenti Madrid’de yolcu trenlerine yerleştirilen bombaların patlamasıyla 191 kişinin hayatını kaybetmesi, 500 kişinin yaralanması; Ocak 2015’te mizah dergisi Charlie Hebdo binasına girip 12 aydının öldürülmesi; Temmuz 2005’te Londra’da 56 kişinin katledilmesi ve 700 kişinin yaralanması; Kasım 2015’te Paris’te Bataclan gece kulübüne düzenlenen saldırılarda 130 kişinin, Temmuz 2016’da Fransa’nın Nice kentindeki saldırıda 86 kişinin hayatını kaybetmesi; Türkiye’deki Reina, Suruç, Ankara Gar katliamları ve benzerleri, tümü de “İslam” adına gerçekleştirildi. Avrupa merkezlerindeki birçok ırkçı katliam da, tıpkı Christchurch katliamından olduğu gibi, yabancı, göçmen ve islam düşmanlığı adına gerçekleştirildi. Dolayısıyla bunların tümü de aynı madalyonun iki yüzüdür.

Bugün Yeni Zelanda’da Ortadoğu Şeriatçı katiller guruhu

lara karşı yapılan saldırı, bugüne kadar Avrupa’nın birçok kentinde göçmenlere ve yabancılara karşı gerçekleşen kanlı saldırıların bir devamıdır. Bu katliamların sorumlusu olan ırkçı-faşist akımların da, bir soğuk savaş projesi olarak ABD eliyle komünizme karşı yaratılan ve bugün sadece Ortadoğu’da değil, Batının metropollerinde korkunç katliamlar gerçekleştiren cihatçı akımların da ipleri emperyalistlerin elindedir. Hepsisi de onların çıkar ve hedefleri doğrultusunda kullanılmaktadır.

Bu canilerin sergiledikleri vahşetin sorumluları, emperyalist-kapitalist düzenin sahipleri ve onların işbirlikçileridir. Dolayısıyla Yeni Zelanda’da yaşanan vahşi katliamın ardından emperyalist şefflerin ve uşaklarının döktükleri timsah gözyaşlarıdır.

Her katliamın ardında “yüksek önlemler”den söz edenler, bu gelişmeleri sadece demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlanmasına vesile etmektedirler. Dolayısıyla dinci ve ırkçı çetelerin saldırılarının devamı gelecektir. Zira bu katliamlara zemin oluşturan ırkçılığın, faşizmin, etnik, mezhepsel, dinsel kutuplaşma ve çatışmanın bizzat emperyalizm eliyle kışkırtıldığı, desteklendiği ve yükselişe geçtiği bir dönemin içindeyiz.

Emperyalist-kapitalist barbarlık, dünya ölçeğinde baş döndürücü eşitsizlikler yaratarak, devasa sosyal sorunlar biriktirerek, emekçi kitlelerin kendisine karşı harekete geçmesine yol açıyor. Bu gelişmeye karşı her türlü sapkın ideoloji ve akımın önü açılıyor, onların güçleneceği zemin hazırlanıyor. Bu zeminden beslenip güçlenen katliamcı sürüler kullanılarak emperyalist planlar hayata geçiriliyor.

Emperyalist burjuvazi bir yandan “İslamofobi” ve yabancı düşmanlığı üzerinden ırkçılık ve faşizmin önünü açarken, diğer taraftan Ortadoğu coğrafyası başta olmak üzere bir dizi ülkede “siyasal islan”ı kurularak Şeriatçı katiller guruhu

peydahlıyor, bunlarla kirli amaç ve hedeflerini gerçekleştirmek istiyor. Suriye’de IŞİD bizzat emperyalizm tarafından kullanılmış, onun üzerinden Ortadoğu’ya müdahale zemini yaratılmıştır.

KATLIAM SEÇİM MALZEMESİ!

Yeni Zelanda katliamı AKP şefi Erdoğan tarafından anında seçim malzemesine dönüştürüldü ve iğrenç bir propagandanın konusu yapıldı. Tekirdağ’da 16 Mart’ta düzenlenen AKP mitingine katılanlar, meydana kurulan dev ekranlardan bu vahşeti dehşet içinde izlemek zorunda kaldılar.

Ülkedeki kimi kazalara, yolsuzluklara, cinayetlere ve katliamlara anında yayın yasağı getirenler, katliamın görüntülerini seçim meydanlarında izletmekle kalmadılar, onlarca televizyon kanalı tarafından canlı olarak yayınlanmasını da sağladılar.

Yeni Zelanda saldırısı üzerinden muhalefete ve özellikle CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’na saldıran Erdoğan, Kılıçdaroğlu’nun sözlerini olmadık hakaretlere konu etti. Katliamın tetikçisi Tarrant’ın kendisini hedef gösterdiğini iddia eden Erdoğan, “beka inkarcıları” ve “Ezan bayrak düşmanları” ile Yeni Zelanda saldırısını yapanların aynı amaca hizmet ettiğini iddia etti ve yine “beka” demagojisine sarıldı. Muhalefete yönelik terör söylemini seçim kampanyasının yeni malzemesi haline getiren Erdoğan, bunu seçimin sonuna kadar kullanacağı benziyor.

Türkiye’yi “İslam dünyasının koruyucu ülkesi”, kendisini de “bu dünyanın lideri ve kurtarıcısı” olarak gören Erdoğan, “beka sorunu”na dört elle sarılmış durumda. “Hedefe konan ben değilim Türkiye’dir” diyerek Türkiye’nin bir “beka” sorunu” olduğu iddiasına inandırıcılık kazandırmak çabasında. Oysa söz konusu olan gerçekte kendisinin ve bir türlü oturtmayı başaramadıkları dinci-faşist rejimin “beka”sıdır.

AB emperyalizmi ve yeni sömürgecilik

D. Meriç

Emperyalistler arası eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği hegemonya mücadelesi 21. yüzyılın en temel çelişkilerinden biridir. Kapitalist üretimin ihtiyaç duyduğu hammadde ve enerji kaynakları üzerine süren paylaşım mücadelesi, günümüz dünyasında çığ gibi büyüyen silahlanmayı kışkırtmakta, beraberinde yıkıcı emperyalist savaşları getirmektedir.

Dünya ekonomisinin dörtte birini oluşturan Avrupa Birliği emperyalizmi, diğer emperyalist güçlerin yanı sıra, bu çatışmaların ve rekabet mücadelesinin önemli bir tarafı durumundadır. Ekonomik alandaki devasa gücüne rağmen, hammadde ve enerji kaynakları bakımından neredeyse %100'lük bir bağımlılık, bu emperyalist gücü olabildiğince yayılmacı ve saldırgan kılıyor.

Bugün dünya genelinde kullanılan enerji kaynaklarının %80'ini petrol ve doğal gaz oluşturuyor. Bu enerji kaynaklarının %73'ünü, OPEC üyesi ülkeler (Petrol İhraç Eden Ülkeler) üretiyor. Avrupa kıtasında Norveç'in dışında petrol üreten tek bir ülke yoktur. Bu durum AB ülkelerindeki kapitalist tekelleri, başta Rusya olmak üzere Norveç ve diğer petrol üreten ülkelere bağımlı hale getirmiştir.

Petrol ve doğal gazın yanı sıra, Avrupa kıtası, metal bazındaki hammadde kaynakları bakımından da büyük oranda diğer ülkelere bağımlıdır. Özellikle ağır sanayinin (otomobil, makine, elektronik aletler) ihtiyaç duyduğu bu hammadde açığı Avrupalı kapitalist tekellerin en büyük sıkıntı kaynağıdır. Çünkü günümüz dünyasında yüksek teknoloji, iletişim, bilgisayar, telefon ve silah sanayisinin ihtiyaç duyduğu çok az bulunan madenler (krom, platin, niobyum, vanadyum, titan vb.) yüzde 90 oranında Afrika ülkelerinde bulunuyorlar. Bu madenlerin Avrupa kıtasındaki oranı ise %3'lere bile ulaşmıyor.

AB ülkeleri içerisinde ekonomisi en güçlü olan Almanya'nın petrolde %97, doğal gazda %84 ve metal bazındaki elementlerde %80 oranında dışarıya bağımlılığı, tabloyu anlamak için yeterlidir. Enerji ve hammaddeye bağımlılığın nasıl bir soruna dönüşebileceği, Alman Sanayi Birliği (BDI) başkanı olan Ullrich Grillo'nun şu açıklamasından görülebilir:

"Alman ekonomisi için sadece pet-

rol ve doğal gaz olan ihtiyaç stratejik öneme sahip değildir. Eğer biz petrol bulamazsak arabalarımız çalışmaz. Ama eğer biz otomobil sanayimiz için gerekli olan metal aksamı hammaddeye sahip olamazsak otomobil üretemeyiz ve petrole olan ihtiyacımız da ortadan kalkar." (BDI-Drucksache, Nr. 395, s. 7)

Bu arada emperyalistler arası eşitsiz gelişmenin bir sonucu olarak, BRICS ülkelerinin ulaştığı ekonomik düzey dünya ölçüsünde enerji ve hammadde kaynaklarına olan ihtiyacı hızla arttırmıştır. Sadece Çin, bugün dünyanın sahip olduğu toplam enerji kaynaklarının %21,9'unu kullanmaktadır. Tahmini rakamlara göre bu oranın 2030 yılına kadar yüzde 30 artması öngörülmüyor. Yanı sıra ender bulunan metal bazlı madenlerde Çin %50'lik bir payla dünyanın en çok hammadde kullanan ülkesi durumundadır ve bu oranın yine 2030 yılına kadar %5 ile 15 arasında artacağı tahmin ediliyor.

Bugün dünya çapında kullanılan enerji ve hammadde miktarının yıllık 80 milyar ton olduğu belirtiliyor. Eldeki varlıklar üzerinden yapılan bir hesaba göre, bu oranın 2050 yılında 180 milyar tona ulaşacağı ifade ediliyor. Sadece bu rakamlar bile, kapitalist tekellerin daha fazla zenginlik uğruna yeryüzünde yaratmakta oldukları tamiri imkansız tahribatları ve insanlığı bekleyen yıkımı göstermesi açısından ibret vericidir.

Enerji ve hammadde kaynakları üzerinden sürdürülen emperyalistler arası çatışma her geçen gün daha da kapsamlı ve yıkıcı bir hal alıyor. Dışa bağımlılığı ve ihtiyaçları üzerinden AB emperyalizmi bu çatışmalar içerisinde yayılmacı-sömürgeci bir güç olarak özel bir rol oynuyor. O geçmişten bugüne Fransa, Belçika, Hollanda, Portekiz, İngiltere vb. sömürgeci ülkeler eliyle dünyanın birçok bölgesinde işgalci bir güç olarak bulunuyor.

YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞİN ADI "KALKINMA DESTEĞİ POLİTİKASI"

Bugün Avrupa Birliği emperyalizmi tarafından kalkınma desteği adı altında sürdürülen ve yayılmacılığın bir diğer adı olan uygulamalar, tarihsel olarak II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında kadar uzanmaktadır. Bu politika ABD emperyalizmi tarafından 1945 yılında

"Marshall planı" adıyla yürürlüğe konulmuştu. Şimdi ülkeler soğuk savaşlar yerine, "kalkınma desteği, insani yardım" vb. adı altında sermaye ihracı yolu ile bağımlı hale getirilmektedir. AB emperyalizmi bu amaçlarla, Afrika'dan Asya'ya, Ortadoğu'dan Doğu Avrupa'ya kadar pek çok ülkede bu yolla birçok ülkeyi kendisine bağımlı kılmıştır.

Güney Afrika, Mali, Kongo, Ruanda, Somali, Çad, Libya vb. onlarca ülkede kalkınma yardımı adıyla verilen bu paralarla, Avrupalı emperyalistlerin ihtiyaç duyduğu enerji ve hammadde kaynakları için yatırımlar yapılmıştır. Sadece Afrika'nın güneyindeki ülkelerde 1980 yılı ile 2008 yılı arasında madenlerden çıkarılan yeryüzü zenginlikleri, 260 milyon tondan 506 milyon tona yükselmiştir. Bu yoksul ülkelerle devletler düzeyinde yapılan anlaşmalar gereği, Avrupalı kapitalist tekeller her türlü vergi yükümlülüğünden muaf tutulmuşlardır.

Kalkınma yardımı projelerinin yanı sıra bu ülkelerde "istikrarın sağlanması" adına her türlü militarist aparat, Avrupalı emperyalist ülkeler tarafından yapılan silah ihracatlarıyla donatılmıştır. Çok ağır koşullarda ve açlık ücretleri karşılığında çalıştırılan bu ülkelerin işçilerine karşı polis devleti de sürekli tahkim edilmektedir. Her türden hak arama mücadelesi yine bu emperyalist güçlerin çıkarları gereği şiddet yoluyla bastırılmıştır. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri, 16 Ağustos 2012 tarihinde, Güney Afrika'nın Marikana bölgesindeki platin madeninde polis tarafından yapılan işçi katliamıydı. 33 bin işçinin, çok ağır şartlarda ve aylık 400 avro karşılığı çalıştırıldığı Lonmin adlı madende işçiler hak arama direnişine başlamışlardı. Direniş sürecinde 34 işçi, Avrupalı emperyalist güçler tarafından eğitilen polisler tarafından hunharca kurşunlanarak katledildiler. Bu madenin en büyük müşterisi, yıllık 650 milyon avro-

luk ithalat kapasitesiyle BASF adlı bir Alman kapitalist tekeli. Bu Alman tekeli, 34 işçinin polis kurşunlarıyla katledilmesini büyük bir ikeylülük ve suskunlukla geçiştirmiştir.

Avrupa Birliği, dünya emperyalist düzeninde etkili bir güç odağı olarak hızla sivriliyor. İçeride Avrupa'nın işçi ve emekçilerine karşı, her türlü sosyal saldırı uygulamaları ile kıtayı kapitalist tekeller için bir sömürü cennetine çevirmeyi sürdürüyor. Dışarıda ise emperyalist yayılmacı bir güç olarak dünya pazarlarının yeniden paylaşılması için kıyasıya bir mücadele yürütüyor. Geline yerde ulaştığı sermaye birikimi üzerinden ve dünya pazarlarının yeniden paylaşılması uğruna AB emperyalizmi, emperyalist bir paylaşım savaşının tehlikeli bir aktörü olmaya adaydır. Şimdiden bunun hazırlıklarını yapmakta, silahlanmaya ayırdığı devasa bütçe ve AB ortak ordusu konusunda hızla adımlar atmaktadır.

Gelişmeler işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadele sahnesine devrimci bir güç olarak çıkmasını gün geçtikçe daha da yaşamsal bir ihtiyaç haline getiriyor. Zira, "Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihi dönemin açıklıkla kanıtladığı katı gerçek budur. Şimdi yine günden güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz. Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva gerici-liğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini boşa çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve ezilen halkların, gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarını ne ölçüde değerlendirebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır." (TKİP VI. Kongre Bildirgesi)

2019 8 Mart'ı geride kalırken...

Kadınların baskı ve şiddete karşı öfke ve tepkisi yükseliyor!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, dünyada ve Türkiye'de gerçekleşen pek çok eylem ve etkinliklerle geride kaldı.

8 Mart'ta dünyanın pek çok yerinde gerçekleşen kitlesel eylemler, çifte baskı, sömürü ve ezilmişliğe karşı, başta emekçi kadınlar olmak üzere geniş kadın kitlelerinin artan öfke ve tepkisinin göstergesi oldu. Avrupa'nın pek çok ülkesinin yanı sıra, Şili'de, Arjantin'de, Çin'de, Japonya'da ve pek çok ülkede kadınlar grevler gerçekleştirdiler, on binlerce kadının katıldığı kitlesel gösteriler örgütlediler. Gerek geçmiş 25 Kasım ve 8 Mart'lar, gerekse de farklı ülkelerde somut gündemler temelinde gerçekleşen eylemler, süreklilik taşıyarak ve ivme kazanarak 8 Mart'ta da kendini gösterdi.

Türkiye'de ise 8 Mart, toplumsal muhalefetin olduğu kadar düzen cephesinin de temel gündemi oldu. Yerel seçimler yaklaşırken, toplumu kutuplaştırma temelinde saldırganlığın dozunu iyice arttıran AKP iktidarı, kadınları da hedef tahtasına çaktı. Günler öncesinden gerici basının kimi kalemlerinin küfürleri, kendine "aile platformu" diyen bir grubun 6284 sayılı yasaya karşı çıkmak için 8 Mart günü cami önlerine çağrı yapması, 8 Mart günü yaratılan "ezan provokasyonu"nun önden işaretleriydi.

Gerçekleşen eylemlerde kitleselliği ile en dikkat çeken Taksim Feminist Gece Yürüyüşü bu yıl yasaklanırken, binlerce kadına biber gazlarıyla ve plastik mermilerle saldırı gerçekleştirildi. Hemen ardından gerici basının kışkırtmasıyla "ezana saldırı" yalanı, AKP iktidarının elinde, "terör demagojisiyle" kitleleri kutuplaştırma siyasetinin malzemesine dönüştürüldü. Ertesi gün bir grubun Taksim'de gerçekleştirdiği yürüyüş, ardından HDP binasına saldırı ile kışkırtma daha da alevlendirilmeye çalışıldı. Gerici basının kalemleri çark ettiği halde AKP şefinin bunu malzeme olarak kullanmayı sürdürmesine rağmen, hedeflenen etkiyi yaratmadı.

Gerek günler öncesindeki saldırılar, gerekse "ezan kışkırtması" ve ardından eyleme çıkan kadınlara yönelik düşmanca söylemler, kadınların eylemlerinin ve ivme kazanan demokratik kadın hareketinin etki alanının genişlemesinin ve sistemi rahatsız etmesinin ürünüydü. Bununla birlikte, söylemde ve pratikte

Geride kalan 8 Mart, kriz koşullarında derinleşen sömürü, baskı ve gericilik karşısında, aynı zamanda yükselme eğilimi gösteren demokratik kadın hareketine karşı taşınan sorumluluk gereği, kadın işçilerin örgütlenmesinin yakıcılığı ve bu alandaki görevlerimizi bir kez daha ortaya koymuştur.

gerçekleşen bu saldırganlık, yerel seçimlerin ön günlerinde yalnızca oy hesabı ile yapılmadığı gibi, önümüzdeki süreçte kadınlara yönelik saldırıların artacağına açık işaretlerini vermektedir.

8 Mart eylemlerine bir bütün olarak bakıldığında, içinden geçtiğimiz süreçte tırmanan baskı ve teröre, kitle eylemlerindeki zayıflığa rağmen, pek çok kentte 8 Mart kitlesel gösterilere sahne oldu. AKP iktidarının saldırısına verilen yanıt, hedef haline getirilen gece yürüyüşünde atılan "susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz" sloganında ifadesini buldu.

Gerçekleşen tüm eylemlerde farklı talepler öne çıkmakla birlikte, ekonomik krizin sonuçları ve kadınlara yansımaları öne çıktı. AKP iktidarının kadınları yok sayan söylem ve politikaları ile ve kadınların cinsel ezilmişliğe karşı tepkileri öne çıkan bir diğer başlık oldu.

Ek olarak belirtelim ki, dünyadaki 8 Mart kadın grevi çağrıları ile birlikte Türkiye'de de kadın grevi gündeme geldi, ancak feminist hareketin parçalı yapısından kaynaklı kadın grevi çağrıları bütünsel olarak gerçekleşemedi. Yapılan çağrıların yanıt bulmaması beklenmedik bir durum değildi. Kadın grevinin ele alınışıyla birlikte üretim alanlarından kopuk

gündemleştirilmesinin kaçınılmaz olarak bu sonuca yol açacağı önden belliydi.

İŞÇİ SINIFI CEPHESİNDEN 8 MART

Kadınların öfke ve tepkilerini kitlesel olarak meydanlarda ifade etmelerine rağmen, 8 Mart'ın işçi sınıfı ve işçi kadınların gündeminde de yer aldığını söylemek olanaklı değil. İşçi sınıfının dağınık ve örgütsüz tablosu içinde halihazırda en temel sınıf örgütleri olan sendikalar, sınıfa yabancılaştıkları gibi, kadın işçilerin örgütlenmesi ve mücadelesinin de fersah fersah uzağındalar. Dolayısıyla 8 Mart mevcut sendikal yapılar için, ya suskunlukla ya da göstermelik seremonilerle geçirilen bir gün olmanın ötesine geçememiştir.

AKP iktidarının baskıcı politikalarına ve ağırlıklı olarak cinsel ezilmişliğe karşı çıkan kadınların, eylemlerin yanı sıra, bizzat kadın işçilerin çifte baskı ve ezilmişliğine karşı sesini yükselteceği ayrı bir eylem odağı Flormar Direnişi alanı olabilir. Nitekim pek çok sendika, ilericilik kurum ve kitle örgütü, aylardır direnen Flormar işçileriyle dayanışmak için bu alanda 8 Mart çağrısı yaptı. Sermaye, devlet ve sendika bürokratları eliyile

Flormar direnişinin bitirilmesi tam da bu tarihsel güne denk getirilerek, Flormar direniş alanında direnen işçi kadınlar merkezli bir kitlesel 8 Mart eyleminin öne kesilmiş oldu.

KADIN İŞÇİLERİN ÖRGÜTLENMESİNİN ÖNEMİ

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün öngünlerinde, ekonomik kriz, artan baskı ve gericilik ortamında, kadın işçilere dönük mücadele ve örgütlenme çağrılarını yoğunlaştırdılar. 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olarak, bir dizi etkinlikle başta işçi kadınlar olmak üzere işçi-emekçi buluşmaları gerçekleştirdiler. Baskı ve gericilik ortamında gerçekleşen kitlesel eylemlerde yerlerini alarak, devrimci şiarları bu alanlara taşıdılar.

Geride kalan 8 Mart, kriz koşullarında derinleşen sömürü, baskı ve gericilik karşısında, aynı zamanda yükselme eğilimi gösteren demokratik kadın hareketine karşı taşınan sorumluluk gereği, kadın işçilerin örgütlenmesinin yakıcılığı ve bu alandaki görevlerimizi bir kez daha ortaya koymuştur.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Gençlik hareketi olarak iklim grevi ve Türkiye

Gençliğin iklim grevi hareketi dünya- nın dört bir yanına yayıldı. Son olarak 15 Mart'ta 125 ülkede 2.083 farklı eylem gerçekleşti. 1,4 milyona yakın lise ve üniversite öğrencisinin bu eylemlere katıldığı belirtiliyor.

Öğrencilerin dünya geneline yayılan iklim grevi, 15 yaşındaki İsveçli öğrenci Greta Thunberg'in geçen yıl Ağustos ayında İsveç Parlamentosu önünde her Cuma günü tek başına yaptığı protestoya başlamıştı. "Fridays For Future" hareketi, çok geçmeden ailelerin ve bilim insanlarının oluşturduğu organizasyonlar tarafından da desteklenmeye başladı.

Kapitalizm insanlığı ve doğayı yıkıma sürüklüyor. Buna dair kaygı duyan çocuk ve gençler duyarlılığı yaymak için eyleme geçtiler. Bu, dünyanın her yerine yayılan bir eylem ve hareket dalgasına yol açtı. Dünya çapında gelişen süreç ve tepkisel gençlik hareketinin yükseliş potansiyelini göstermektedir. Hareketin kendi içinde sınırları olmasına rağmen kapita-

lizm karşıtlığına evrilme olasılığı yüksektir. Kapitalist tekeller ve iktidarlar "iklim grevinin" kendi sınırları dışına taşmasını engellemek için, suni destekler sunuyorlar. Gerçekte eylemin altını boşaltmak, gerçek sorumluları gizlemek için egemenlerin kullandığı bir yöntem bu. Greta'ya verilmesi düşünülen Nobel ödülü de bu seremoninin bir parçası sayılır.

Türkiye'de ise sınırlı sayıda eylem gerçekleştirildi. İstanbul'da Atlas isimli genç, Bebek Parkı'nda, Ayvalık'ta Ege isimli genç sokakta, TED Koleji'nin ilköğrencileri ise İzmir'de iklim grevine destek verdiler. Bütün sınırlarına rağmen dünyada gelişen süreç Türkiye'den yapılan katkı şimdilik yetersiz, fakat önemlidir. Türkiye'de henüz bir "orta sınıf" duyarlılığını aşamayan eylemler, dünya çapında gelişen gençlik hareketinin bugünkü ilk göstergeleridir. Bu yanılla gençliğin politik öznelerinin müdahale etmesi, sürüklemesi ve örgütlemesi önemli bir

sorumluluk olarak önümüzde duruyor. Çevre sorunu kapsamında bir duyarlılığın gençliğin yaşadığı genel sorunlarla birleştirilmesi, dünya çapındaki hareket ile birlikte geniş gençlik kesimlerinin eyleme geçmesini sağlayabilir.

Türkiye açısından dünyada yaşanan süreç aynı şekilde gerçekleşmeyebilir elbette. Yaşanan özgün koşullar, siyasal olarak içerisinde bulunulan tablo, gençlik hareketinin ve toplumsal muhalefetin içinde olduğu durum Türkiye'de yaşanan eylemlerin sınırlarını belirlemiştir. Ancak bu sınırlar bir olgu olarak önümüzde durmaktadır, gerekçe olarak değil.

Dünyada "iklim grevi" gençlik hareketi olarak öne çıksa da çevre sorununa karşı yoğun bir duyarlılık söz konusudur. Geçtiğimiz Ocak ayında ABD'de "iklim için ayağa kalk!" çağrısı ile binler bir araya geldi. Fransa'da Ekolojik ve Dayanışma Geçişi Bakanı'nı istifa ettirdi kitleler. Belçika'da, Danimarka'da kitlesel eylemler gerçekleştirildi. İsviçre'de emekçiler

çevre eylemlerini emeklilik meselesi ile birleştirdiler. Bu tablo güçlü bir toplumsal muhalefetin sahiplendiği çevre sorununa gençlik hareketinin gösterdiği duyarlılık sayesinde ortaya çıktı. Greta yaktığı kıvılcım ile dünyada bir hareketi ateşlemiştir. Önümüzdeki süreçte ülkemizde de gençliği harekete geçirecek süreçler yaşanacaktır.

NE YAPMALI?

* İklim grevinin sesini her yere taşımamız. Dünyayı yok eden kapitalist tekelere teşhir ederek, "iklimi değil sistemi değiştir!" çağrısını yükseltmeliyiz.

* Hareketi, muhtevasını, yaygınlığını anlatan toplantılarla dünya çapında yapılacak "iklim grevine" hazırlanmalıyız. Bu konuda duyarlı olan kişi ve kurumları yan yana getirerek çağrı yapabilmeliyiz.

* Gelişebilecek süreçte var olan sınırlarımıza takılmadan, eylem çağrıları yapabilmeliyiz. İnisiyatif ve cüret bu yanılla önemlidir. Greta'nın, bu sorunu tek başına gündemleştirebildiğini unutmayalım.

* Çevre sorununun kaynağı olan kapitalizmi sürekli biçimde teşhir etmeliyiz. Küresel dönüşümün en önemli sebeplerinden biri, fosil yakıtların karbondioksit salınımıdır ve sanayi atıklarının da doğaya atılması sorunu iyice ağırlaştırmaktadır.

* Kapitalizmin etkin teşhiri, bu yanılla devletlerin ve iktidarın ikiyüzlü politikalarının su yüzüne çıkması, kitlelerin politikleşmesi açısından önem taşımaktadır.

* "İklim grevi" şimdilik sınırları çevre duyarlılığı olarak öne çıksa da dünyada ve Türkiye'de gelişen süreç bunun ötesine taşabileceğini göstermektedir.

G. UMUT

Düzen partilerine oy yok!

Tek yol devrim!

31 Mart yerel seçimlerine az bir süre kaldı. Her yerde seçim curcunası var. Liselileri zorunlu tutarak seçim mitinglerine götürdüler. Okul yurtlarını parti çalışanlarına konaklama yeri yaptılar. Her şey düzenin çarkı tıkır tıkır işlesin diye. Gericisi, din istismarcısı, sözde laiki, milliyetçisi herkes haramilerin saltanatı devam etsin diye çalışıyor.

Onlar vaatlerini sunadursunlar, bizler oğluna okul pantolonu alamadığı için intihar eden İsmail Devrim'i unutmadık. Paralı eğitim yüzünden okul harçlığını çıkarmak için birçoğumuz çalışmak zorun-

da kalıyoruz. Çalıştığı işyerine giderken yaşamını yitiren 16 yaşındaki Zinnur Tömay'ı unutmadık. Antalya'da mevsimlik işçi olarak ailesiyle çalışmak zorunda kalan ve yaşamını yitiren Berivan Karakeçili'yi unutmadık. 2018'in ilk 10 ayında 62 çocuk işçinin katledildiğini unutmadık.

"Çocuk işçilikle mücadele yılı" ilan edip, fabrikada, atölyede 2 milyonu aşkın çocuk işçi yaratanlar bizlerden oy istiyorlar. Okulda, sokakta, stajda her gün gençler tacize-tecavüze uğruyor. Tecavüzcüler yasalarla korunuyor, bir bir aklanıyorlar. Tecavüzcülerin kolları ser-

cavüzcüleriyle evlendirilmeye çalışılıyor.

GENÇLİK SEÇİMİNİ YAPTI!

Geleceğimizi çalan, bizleri sömürü çarklarının içerisine hapsedenler, daha fazla sömürü, daha fazla gericilik için onları oylamamızı istiyor. Bizler bu düzen tarafından henüz katledilmeyen çocuklar olarak sesleniyoruz.

Bizden oy isteyenlerin elinde sıra arkadaşlarımızın kanı var, milyonlarca gencin çalınan geleceğinden sorumlulardır.

Bizlerden oy isteyenlerin ellerinde işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların kanı var. Emperyalist savaşlarda katledilen çocukların sorumlularıdır, bizden oy isteyenler. Bizlerden oy isteyenler bir sınıf olarak zenginliklerine zenginlik katarlarken, biz işçi-emekçi aileler ise daha fazla yoksulluğa uğruyoruz. Verdiğimiz her oy

bu düzenin onaylanması demek oluyor. Bu düzen bizlere sömürü ve geleceksizlikten başka bir şey vaat etmiyor.

Bizlerin geleceği kurdukları yalan vaatlerle dolu seçim sandıklarına sığmaz. Geleceğimiz kendi ellerimizde. Dünyanın her tarafında gençlik sokakta, iklim için, insanca yaşanabilir bir dünya için, eğitim politikalarına karşı okul grevinde sokak eylemlerine tarafını seçiyor ve mücadeleyi yükseltiyor. Bizler de burjuvazinin sunduğu seçimi değil kendi seçimimizi yapıyoruz. Bu düzen karşısında devrimi seçiyoruz.

Geleceğimize sahip çıkmak için, karanlığa karşı liselilerin sesini yükseltmek için, mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

Düzen partilerine oy verme, hesap sor! Baskının sömürünün karşısında tek yol devrim!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Kendi keyfinde

Amaaan aman! Böyle bir zamanda görülmüş, duyulmuş şey değildir. Yıl olmuş kaç, medeniyetler bilmem nerede, bizim köyün elektriği gelmez, suyu akamaz. Normalde vardı ancak iki yıl önce bir uyandık ki, ne elektrik var ne de su. İki yıldır her bir şeyimiz telef oldu. Neler yaptık, nerelere nerelere gittik ama nafiye. Yok kardeş yok. Herkes kendi keyfinde, kendi nemasında. Bak anlatayım neler olduğunu da dinle.

Her şey normal giderken bir sabah bir uyandık ki su yok. Gelir herhalde deyip beklemeye başladım. Ev halkına da durumu söyledim, onlar da beklemeye başladılar. Bir saat bekledik gelmez, iki saat, dört saat bekledik, yine gelmedi. Akşam oldu hâlâ gelmedi. Akşam olunca da öğrendik ki elektrikler de yok, gitmiş. Ertesi sabah, köy ahalisi ve muhtar topluştık. Bu işe bir çözüm aramaya başladık. Köyün kahvesinde toplaşmıştık ve muhtar ilk konuşmayı yaptıktan sonra Koyuncugillerden Recep konuştu.

- Demek ki vakit gelmiş. Tasımızı, tarağımızı toplayıp bu köyden gitmek gerekiyormuş.

- Olur mu öyle şey deli, diye itiraz etti Mustafa. Hemencecik köyden kaçılır mı? Alt tarafı iki gündür yok elektrikle su.

- Mustafa haklı, dedi Halil. Elbet bir çaresi bulunur. Birilerine falan mı yazsak ha muhtar? Ne yapsak acep?

- Belediye başkanına yazsak gelir aslında. Seçimlerde onca katkımız oldu. Hem reklam şeyeine hem oy şeyeine baya yardım ettik. Eh, bizden iyisini bulacak değil ya. Mutlaka yardımımıza gelir, merak etmeyin siz.

Muhtar umutlu konuşmuştu. Bizi de umut sardı tabii. O heves ve umutla biz belediye başkanına yazdık. Ha bekle belediye başkanı gelecek, ha bekle yardım gelecek... Ama belediye başkanından en ufak bir cevap dahi gelmedi. Bu arada az bir süre beklemedik haa. Tamı tamına 22 gün bekledik, yani 22 gün elektriksiz ve susuz geçirdik ancak haber çıkmadı. Olacak iş değil, diyorduk. Hayır, hayır. Belediye başkanının gelmemesi olacak işler sınıfındaydı. Olacak iş değil dediğimiz, böyle bir zamanda elektrik ve suyun olmamasıydı.

Biz, bir gazla tekrar toplandık. Bu olayı çözmemiz gerekiyordu, çünkü susuzluktan kırılıyorduk. Bir sürü hayvan, ekin

ziyan oldu susuzluktan. Af buyur abdest de alamıyorduk.

Yine ilk olarak Koyuncugillerden Recep konuştu.

- Ben diyorum size olmaz diye, beni dinlemiyorsunuz. Ne yapsak boş, bu durumu kabullenelim de kimseyi rahatsız etmeden gidelim bu köyden.

- Ulen Recep! Hiçbir şey yapmadan gitmek olur mu? Ne meraklıymışsın teslim olmaya.

- Mehmet doğru söylüyor, dedi Halil. Bir şeyler yapacağız ama ne?

Zaten Halil hep doğru bulmaya, birilerine hak vermeye bayılırdı. Ama yine de bir şeyler yapmaya çırpınan bir köylümüzdür. Biz böyle tartışırken, ortaya gazeteye haber verme fikri atılmıştı. Galiba Mustafa atmıştı bu fikri ortaya. Aramızda en okumuşu ve muhtar olduğu için yine o yazdı gazeteye mektubumuzu.

Aradan bir hafta geçmeden köyümüze kameralı, fotoğraf makineli insanlar geldi. Bu sefer istediğimiz oldu, dedik. Tam birisi muhtarı alıp konuşacakken, bir sürü araba yanaştı yanımıza. En cıcaflı olanın içinden kim indi dersiniz? Elbette belediye başkanımız. İşte şimdi her şey iyi gibi gidiyor, dedik ama erken davranmışız. Gazeteciler bir anda bizi bir kenarda bıraktı, hepsi belediye başkanının yanına gitti. Aman efendim, belediye başkanı kamerayı, fotoğraf makinesini görünce bir kasıldı, bir gerindi ki ben içimden dedim, şimdi gömlek ceket neyin yırtılacak da adamcağız çıplak çıplak ortada kalacak. Neyse ki öyle bir şey olmadan konuşmasına başladı belediye başkanımız.

- Kıymetli basın mensubu arkadaşlarım, değerli, çok değerli, çok çok değerli köylü kardeşlerim! Bu güzide köyümüze yapılan aşağılık saldırıyı esefle, şiddetle, hiddetle ve de nefretle kınıyorum. Bu saldırı, sadece bu güzide köyümüze değil, hepimize yapılmıştır. Ben belediye başkanı olarak hep köylerimiz için çalıştım ve hâlâ onlar için çalışacağımdan kimsenin şüphesi olmasın. Biz buradayız ve bu işin takipçisi olacağız. Teşekkür ederim.

Aman başkanım, ne saldırısı, kim kime saldırmış? Siz neredesiniz, diyecektik ki, daha nefes alamadan belediye başkanı arabasına bindi ve gitti. Tabii gazeteciler de arkalarından gitti. Biz yine

dımdızlak kaldık ortada.

Bir zaman sonra su işini, öte taraflardan gıdım gıdım getirerek halletmeye çalıştık. En azından içmeye suyumuz vardı. Ancak elektrik hak getire. Mumlarla falan idare etmeye çalışıyorduk. Bunun böyle gitmeyeceğini hepimiz biliyorduk ancak elimizden bir şey gelmiyordu.

Bir zaman sonra, aşağı köyden üç dört kişi, köyümüze geldi. Başta muhtarları yürüyor, arkada köy sakinleri. Hâlimizi duyup gelmişler. Aman efendim, bizde bir sevinç, bir karşılama sormayın gitsin. Koca belediyenin etmediği yardımı, şuncacık köy edecek diye hürmet üstüne hürmet ediyoruz. Buyur ettik köy kahvesine. İlk muhtarları konuştu.

- Valla neden bu hâl geldi başınıza, nereden geldi anlayamadık ama çok üzüldük.

- Eksik olmayın, dedi bizim muhtar.

- Çok üzüldük ama baya bir üzüldük. Sizin hâlinizi en iyi biz anlarız, başkası değil.

- Sağ olun, sağ olun.

- Biz Kurtuluş Savaşı'nı da işte böyle kazanmıştık. Mustafa Kemal ve askerleri, bütün imkânsızlıklara rağmen savaşı kazandılar.

- Tabii, tabii, dedi gelenlerden bir tanesi ve devam etti. Yapılan inkılâplar neyin büyük kahramanlık. Bu ülke kolay kurulmadı.

Biz birbirimize bakıyorduk şaşkınlıkla. Ne ilgisi vardı bunların elektrikle, suyla. Misafir oldukları için bir şey de diyemiyorduk. Ama onlar anlatıyordu. Hepsisi de bildiğimiz şeyler ancak yine de dinliyorduk. Bir ara ben dayanamadım, araya girdim.

- Komşular, sağ olun. Kalktınız, geldiniz. Hoş geldiniz. Ama şunları bir kenara bıraksak da köyün durumunu mu konuşsak? Bir yardım edebilir miyiz bize, şu köyü şu du-

rumdan kurtaralım.

- Valla bizim elimizden bir şey gelmez ki.

- E, ne diye topluştık biz?

- Biz, hani öyle canınız sıkılmasın, vakit geçsin diye geldik. Ondan bunları hep anlattık. Yoksa yardım etmek kim, biz kim!

Bir ara kimse konuşmadı. Sonra yine muhtarları lafa girdi.

- Ama laikliği kolay elde etmedi bu memleket!

Baktı kimseden karşılık gelmiyor, tekrar sustu. Belli bir suskunluktan sonra müsaade isteyip, kalktılar. Biz köy olarak yine bir başımıza kaldık. Kendi içimizde de bir şey yapamıyorduk. Elektrik yok, su yok. İnsanlar bir sürü hayvanını kaybetmiş. Kim, kime ne yapsın? Dışarıdan da sesimizi duyan yok. Yokoğlu yok olmuştu köyümüz. Bir müddet böyle gitmiştik. Artık alışmıştık. Alışmasan ne yapacaksın ki?

Yine bir gün kahvede oturduğumuz sıralar... Yukarı tarafımızda kalan köyün sakinleri çıktı geldi. Önde imamları, arkada muhtar, onun arkasında üç beş köylü. Ne olursa olsun, başka bir insan görmek bizi mutlu etti, umutlandırdı. İmamları konuştu.

- Selamünaleyküm muhtar.

- Ve aleyküm selam. Buyrun, buyrun.

Onlara güzel bir masa ayarladık, çaylarını verdik. Biz de etraflarına toplandık. Sanki stadyumda maç seyreliyorduk. İmamları konuşmaya devam etti.

- Bu hâl, hiç iyi bir hâl değil muhtar.

- Sorma imam efendi. Neden bizi buldu anlamadık.

- Bunda anlamayacak bir şey yok.

İşte bir çözüm yolu geldi, dedik ilkin. Sonra duyduğumuz şeye inanamadık.

- Cenab-ı Hak, kişileri boş yere ceza-

landırmaz. Muhakkak geçmişte işlediğiniz bir günah nedeniyle ilahî adalet sağlanmıştır.

- Aman imam efendi, olur mu öyle şey? Elhamdülillah hepimiz Müslümanız. Ne yanlışımız, günahımız olacak?

- Ben orasını bilmem. Bildiğim tek bir şey varsa, böyle bir dinsiz köye yardım mardım etmem.

İmam kalktı, gitti. Ben muhtara konuşmaya başladım.

- Aman muhtar, etmeyin, eylemeyin. İmamı geri çevirin de bir yardım edin bize. Biz günah neyin işlemeyiz, ne işimiz olur günahla.

- Siz günah işlemediniz diyelim. Yine diyelim ki yüce Rabbim size bu ceza-yı vermedi. O zaman bu elektriği, suyu kendiniz kestiniz. Sırf devletimiz dışarıya kötü gözüksün de bölünsün, yıkılsın diye.

- Senin dilin ne söyler muhtar?

- Benim dilim, gözümün gördüklerini söyler, dedi ve o da kalktı. Onun ardından köylüler de kalktı.

Yine kaldık bir başımıza. Bu sefer hem dinsizdik hem de vatan haini. Çare yok, böyle yaşayacağız, dedik. Ama böyle de yaşamak zordu be kardeş.

En son olan olayı da anlatayım da dinle. İlk başta gelen gazeteciler var ya, aha onlar biz çağırmadan geldi bu sefer. Onların arkasından, yine cafcaflı arabalar. Şaştık kaldık. Bu sefer bir beklentimiz yok ama ne için geldiklerini de merak etmiyoruz değiliz. Bu sefer en cafcaflı arabadan inen karşı partinin belediye başkan adayı. Beklentimiz yok dedik ama insan-oglu işte, bir umut doğuyor her zaman içine. Bizi düşündüğünden yapmasa bile, şu anda bulunan belediye başkanına inat olsun diye elektrik ve su problemimizi çözer diye düşündük. Yani bizim canımız öyle istiyor diyelim. Biraz köyü gezdiler, köy hakkında konuştular gazetecilerle. Sanki onlar oralı, biz ziyarete gelmişiz gibi bilmiş bir edayla köyü bize de anlattılar. Sonra yine bizi kenara ittiler ve belediye başkan adayı konuşmaya başladı.

- Köyümüzün durumunu görüyorsunuz. Bu güzel köye susuz kalmak, karanlıkta olmak yakışır mı? Yakışmaz. Biz bu köylüyle beraber çalışmalara başladık. Mücadelemizi edeceğiz ama izin vermiyorlar. Tabii biz sonuna kadar gideceğiz. Hayatım pahasına da olsa bu işi çözeceğime şerefim ve namusum üzerine söz veriyorum. Biz bu köy için varız, bu memleket için varız. Teşekkür ederim. Şimdi başka köylere gitmem gerekiyor.

Ne güzel başladı, sonunu nasıl getirdi. Yanımızdaymış! Valla ilk defa gördüm onu. Havasını attı, gitti. Yok kardeş yok. Herkes kendi keyfinde, kendi nemasında. Biz artık hiçbir şey istemiyoruz. Bizi rahat bıraksınlar yeter.

KEMAL KAÇAMAK

ESKON şirketinin işçi sömürüsü

Türkiye’de inşaat sektöründeki düşük ücretler nedeniyle yurtdışına çalışmaya çıktık. İnşaat işçilerinin kaniyla beslenen çok sayıda aracı var: taşeron, ekip başı, dayıbaşı vb... Bunlar biraz işçi toplayıp, büyük şirketlerin alt taşeronlarında çalıştırmak için yurtdışına götürüyorlar. Ben de Eskişehir merkezli ESKON inşaat şirketinin taşeronluğunu yapanların alt ekip-lerinde, bilmem kaçınıcı taşeron altında çalışmaya gittim.

Sömürü nedir bilirdim ama tepemizedikilerin bu kadar bilinçli, örgütlü, planlı davrandıklarını yurtdışındaki çalışma sonrası çok daha net gördüm.

Türkiye’nin birçok şehriden kalıpcı, demirci, inşaat işçileri olarak Sırbistan’a götürüldük. 1.600 avro maaş üzerinden anlaşmamız vardı. Biz şantiyeye ulaştığımızda, maaşların 1.300’e düşmesini kabul etmeyen ekip gönderildi. Bu temizleme operasyonundan sonra yeni gelen ekip olarak bizler 1.300 avro maaşla çalışmaya başladık. Tabii bununla kalmadı. Ardından maaştan saat ücretine geçildi ve o da 5 avro olarak belirlendi. İtiraz olsa da her ekip kendi bünyesinde bireysel şikayetlerle yetinildi.

İlk gittiğimizde 2 ayı aşkın bir süre maaş alamadık, paramızı içeride beklet-

tiler. Daha sonra paramız verildiğinde ise hesaplarda yanlışlıklar olduğunu, mesai ücretlerimizin yatmadığını gördük. Fakat ücretlerimiz farklı zaman dilimlerinde ve birer haftalık zaman farkıyla yatırıldı. Böylece, toplu bir şikayetin önüne geçilmiş oldu. İtirazlar yine ücret elimize geçtiğinde bireysel şekilde oldu.

Mesai ücretlerindeki eksiklikler taşeron tarafından kabul edilmedi. Biraz zorlayıp kabul ettirilen işçiler ise diğer ayki maaşa verilir diye diye oyalandılar.

Öte yandan her günü iş kazalarıyla geçirdik. Yattığımız yerde, keza yemek yediğimiz yerde fareler cirit atıyordu. İnsanlık dışı koşullarda çalıştırıldık ve bunun karşılığında ücretimizi dahi doğru dürüst alamadık. Bu kadar insana bunu nasıl kabul ettirebildiler dersiniz, tabii ki ayrımcılığı körükleyerek, bölerek, yalnızlaştırarak yaptılar.

İşçiler olarak birlikte hareket etmememiz için şirketler tarafından her türlü ayırım kullanıldı. Ben Kürt ve Alevi olduğum için dışlandım. Aynı mezhep ve kimlikten arkadaşlar arasında da kutuplaştırma yaratabildiler. İşçiler köyleri üzerinden dahi bölünebildi. Bir keresinde bir ekip iş bıraktı, ben de desteğe gittim. Usta başı beni çağırıp, “Sen Muşlu-

sun, senin bu Karadenizliler içerisinde ne işin var?” diye çıkıştı. İş bırakan ekipteki işçilerin Muşlular hakkındaki olumsuz düşüncülerini sayarak, beni doldurmuş getirmeye ve doğru tutumumdan caydırmaya çalıştı.

Alevi-Kürt kimliğim üzerinden diğer arkadaşlarımı da bana karşı düşmanlaştırdılar. Terörist ilan edildim. Ayrımlar üzerinden oluşturulan önyargılar nedeniyle bir süre birlikte çalıştığım arkadaşlarla sohbet dahi edemedik.

İnşaat işçisi olarak iş kazasından ücret gaspına, aşağılamadan hakaretlere her türlü pisliği yaşayıp da itiraz edememenin nedenini bu ayrımların istismar edilmesinde görüyorum. Bu ayrımlar bilinçli olarak ustabaşılar, amirler, yöneticiler tarafından kullanılıyor. Yoksa işçilerin karşısında bir üst, şef ya da patron tek başına duramaz.

Artık işçiler olarak sömürüldüğümüzün farkına varmamız lazım. Sömürü için bizleri nasıl bölüp, parçalayıp, un ufak ettiklerinin bilincine varalım!

İşçilerin sınıf olma, kendilerini sömüren sınıfın karşısına sınıf olarak dikilme vaktidir!

TUZLA’DAN BİR İNŞAAT İŞÇİSİ

Düzen partilerine oy yok!

**Tek yol devrim,
kurtuluş sosyalizm!**